

Οικονομική χρεοκοπία και αστυνομική καταστολή

με το αίμα διαδηλωτών η κυβέρνηση Παπανδρέου επιχειρεί να εξευμενίσει τους δανειστές της

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Με τα αστυνομικά γκλοπς -συνά από την ανάποδη για να κάνουν περισσότερη ζημιά-, τα ασφύξιογόνα αέρια και το αίμα, επιχειρεί η κυβέρνηση Παπανδρέου να κάμψει την αντίσταση των εργατών και του λαού, προκειμένου να επιβάλει το νέο πακέτο σκληρών οικονομικών μέτρων, του νέου, τρισεπίρροτου Μνημονίου Νο2. Απρόκλητα και δι «ασήμαντον αφορμήν», με πρόσχημα κάποια μικροπεισόδια, όπως η ρίψη ενός άδειου πλαστικού μπουκαλιού νερού ή κάποιες βρισιές, οι αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν, το μεσημέρι της Τετάρτης, στην απεργιακή διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων και αιματοκύλισαν τον κόσμο. Η αστυνομική επίθεση ήταν από τις πιο βάρβαρες που έχουν σημειωθεί, αναντίστοιχη της σημασίας τυχόν των επεισοδίων.

Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα, που επίσης δέχθηκε -γι' άλλη μια φορά- σημαντικό βάρος της επίθεσης, με ανακοίνωσή του καταγγέλλει την Κυβέρνηση Παπανδρέου και την Αστυνομία για την άγρια καταστολή της μαζικής απεργιακής διαδήλωσης της 11ης Μάη στην Αθήνα.

Διάβαζε σελ. 8 -9

εκδήλωση-συζήτηση
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ
Ευρωπαϊκή Ένωση & Ελλάδα

Τετάρτη 25/5
7 μμ. Νομική Αθήνας

Ομιλητές:

- Hillel Ticktin, Latif Parker (Critique)
- Σάββας Μιχαήλ (ΕΕΚ)
- Γιώργος Οικονομάκης (ΚΕΑ)

Διοργάνωση:
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΚΙΝΗΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Σ' αυτό το φύλλο

Καθεστωτική πολιτική κρίση
σελ. 3

Αντικειμενικός «Καλλικράτης»
σελ. 5

140 χρόνια από την Παρισινή Κομμούνα
σελ. 12-13

Ο Μπασάρ αλ Ασάντ δολοφονεί διαδηλωτές
σελ. 7

Διπλό Μνημόνιο -
Διπλό αδιέξοδο

Την κατάσχεση της ζωής μας ζητούν οι διεθνείς τοκογλύφοι

Άλλο ένα, νέο, ολόκληρο Μνημόνιο δίπλα στο ήδη υπάρχον ετοιμάζεται να συμφωνήσει η κυβέρνηση Παπανδρέου με το ΔΝΤ και την ΕΕ, το αμέσως επόμενο διάστημα.

Με την κρίση του χρέους να επιδεινώνεται ραγδαία στην ευρωζώνη, όπως φαίνεται και από την τελική συμφωνία μεταξύ της Πορτογαλικής κυβέρνησης και της τρόικα για την ένταξη της νοτιοευρωπαϊκής χώρας στο "ευρωπαϊκό ταμείο στήριξης" από τη μια μεριά, και την αποτυχία του αρχικού Μνημονίου να φέρει τα επιθυμητά για τους καπιταλιστές αποτελέσματα στα δημοσιονομικά και οικονομικά πράγματα στην Ελλάδα από την άλλη, το ΠΑΣΟΚ ετοιμάζεται να ζητήσει νέο δάνειο έως και 60 δισ. ευρώ από την τρόικα.

Μ' αυτά τα χρήματα θα πληρώσει τις λήξεις των μακροχρόνιων ομολόγων, δηλαδή αυτών που διαρκούν από ένα έτος και πάνω, μιας και η έξοδος της χώρας στις διεθνείς αγορές καθίσταται απαγορευτική με τα spreads (διαφορά απόδοσης μεταξύ γερμανικού και ελληνικού ομολόγου) να έχουν σκαρφαλώσει στις 1200-1300 μονάδες. Με τα 60 δισ. ευρώ, η κυβέρνηση προσδοκά να πληρώσει, τα χρεολύσια δύο χρόνων, του 2012 και του 2013.

Δηλαδή, μετά τους τόκους, το ελληνικό κράτος δεν μπορεί να πληρώσει ούτε τα χρεολύσια, πράγμα που αποδεικνύει με πιο περίτρανο τρόπο την είσοδο του ελληνικού καπιταλισμού στη νέα φάση της χρεοκοπίας του. Σαν "εγγύηση" του νέου δανεισμού, η τρόικα θα ζητήσει την επίσπευση

και σκλήρυνση των μέτρων που έχουν ήδη αποτυπωθεί στο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που παρουσιάστηκε τον περασμένο Απρίλιο από τον Υπ. Οικονομικών στο

Υπουργικό Συμβούλιο. Αυτό πρακτικά σημαίνει πως τα μέτρα ύψους 24 δισ. ευρώ ή πιθανόν και ακόμα παραπάνω που έπρεπε να εφαρμοσθούν στο διάστημα 2012-15, θα

πρέπει να εφαρμοσθούν στο β' εξάμηνο του 2011 και το 2012-13, δηλαδή κατά δύο χρόνια νωρίτερα. Για το 2011 θα απαιτηθούν 3-4,5 δισ. μέτρα, για το 2012 μέτρα 13 δισ. ευρώ αντί 4, και για το 2013 μέτρα 16 δισ. ευρώ αντί 5,6 δισ. ευρώ.

Στην πρώτη γραμμή της αντιλαϊκής επίθεσης θα είναι μια νέα περικοπή της τάξης του 15%, από φέτος μέχρι το 2013, σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα και το ξεπούλημα κυριολεκτικά των δημοσίων επιχειρήσεων και των ακινήτων. Όπου, μάλιστα, δεν είναι δυνατό να ξεπουληθεί η δημόσια περιουσία, θα δεσμεύονται είτε τα έσοδα της (π.χ. μιας δημόσιας επιχείρησης), είτε θα κατάσχετα (π.χ. ένα ακίνητο ή ακόμα και μια επιχείρηση) από την τρόικα! Μ' άλλα λόγια, το ελληνικό κράτος, δεν θα είναι πλέον μόνο "εισπράκτορας" των διεθνών πιστωτών του, αλλά θα παραχωρήσει μέρος αυτής της αμοδιότητας, δηλαδή της εισπράξης εσόδων, στους ίδιους τους διεθνείς πιστωτές του.

Κίνημα
«Δεν
Πληρώνω»

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Το κίνημα «δεν πληρώνω» οργανώνει αυτή την Κυριακή 15 Μαΐου, ώρα 11 π.μ. το 3ο Πανελλαδικό συντονιστικό του στη Νομική Σχολή (είσοδος από Μασσαλίας). Το κίνημα μετείχε στη μεγάλη απεργιακή εργατική διαδήλωση την Τετάρτη 11/5. Με ανακοίνωσή του απαιτεί να πέσει η κυβέρνηση του αίματος. Η ανακοίνωση έχει ως εξής:

Σήμερα, Τετάρτη 11 Μάη, οι Επιτροπές Αγώνα "Δεν Πληρώνω" συμμετείχαν με ογκώδες μπλοκ και δυναμικότητα παρουσία, στη διαδήλωση της Γενικής Απεργίας η οποία ξεκίνησε στην Αθήνα από το Μουσείο

Ο παλμός ήταν μεγάλος και η συμμετοχή των συναγωνιστών εντυπωσιακή!

Το κράτος των ντόπιων και πολυεθνικών μεγαλοεργολάβων, τραπεζιτών και όλου του συναφιού έβγαλε το προσωπείο της δημοκρατικότητας και επιδόθηκε σε ρεσιτάλ ωμής βίας και καταστολής απέναντι στον αγωνιζόμενο λαό.

Η κυβέρνηση του μνημονίου έστειλε τους πραιτωριανούς της προκειμένου να στείλουν στο νοσοκομείο πλήθος διαδηλωτών και συγκεκριμένα ένα 30χρονο παλικάρι σε κρίσιμη, προθανά-

τια κατάσταση, με τεράστιο επισκληρίδιο αιμάτων (στον εγκέφαλο) σύμφωνα και με την Ανακοίνωση της τοπικής επιτροπής ΕΙΝΑΠ του Γενικού Νοσοκομείου Νίκαιας, στο οποίο διακομίστηκε και χειρουργήθηκε.

Καταδικάζουμε απερίφραστα τη δολοφονική επίθεση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στον αγωνιζόμενο λαό και είμαστε αλληλέγγυοι στο πλευρό κάθε αγωνιστή που διώκεται ή χτυπιέται από το κράτος.

Συγχαίρουμε τους συναγωνιστές του Κινήματος μας για την αυ-

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική
μαρξιστική
εφημερίδα
που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)

Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις Εκδίδεται από την Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία Αρχισυντάκτης Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα Διεύθυνση Εφημερίδας Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 210 5241070 Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: «Νέα Προοπτική» Θ. Κουτσουμπός Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα

Καθεστωτική πολιτική κρίση

Η αποτυχία του πρώτου και η επερχόμενη έλευση του δεύτερου Μνημονίου βρίσκεται πίσω από τη **de facto διάσπαση της κυβέρνησης Παπανδρέου και γενικότερα του κυβερνώντος κόμματος**, με μια τάση να ζητά "διαπραγμάτευση" με την τρόικα (πχ Λ.Κατσέλη), μια άλλη "εδώ και τώρα αναδιάρθρωση χρέους" (πχ Βάσω Παπανδρέου) και μια τρίτη, την πιστή εφαρμογή αυτού ή όποιου άλλου Μνημονίου.

Οι τελευταίες, μάλιστα, δηλώσεις κορυφίων υπουργών και γνωστών για τα λουκέτα που έχουν βάλει σε νοσοκομεία και σχολεία αντίστοιχα, δηλαδή ο Α. Λοβέρδος και η Α. Διαμαντοπούλου, οι οποίες καλούσαν (ή εγκαλούσαν) τον Πρωθυπουργό να ξεκαθαρίσει τη στάση του σε σχέση με τις κεντρικές επιλογές της κυβέρνησης επιδείνωσαν την πολιτική της κρίση. Λίγο νωρίτερα, ο Γ. Παπανδρέου είχε διαμνύσει ότι θα προχωρήσει "με όποιους το επιθυμούν", ανοίγοντας την πόρτα της εξόδου σε όσους "δεν επιθυμούν" τη σκληρή Μνημονιακή γραμμή.

Την ίδια στιγμή, ο ΓΑΠ και μαζί του η τρόικα και σύσσωμος ο "έγκυρος" ελληνικός αστικός τύπος ζητά συναίνεση της Νέας Δημοκρατίας, σαν αναγκαίο όρο

ΚΑΤΑΡΡΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ "ΛΥΣΗΣ"

για την επιβολή των αντιλαϊκών μέτρων.

Το πραγματικό, όμως, πρόβλημα δεν είναι ότι δεν υπάρχει "συναίνεση" στις κεντρικές επιλογές της ΝΔ προς το ΠΑΣΟΚ, ούτε ότι δεν υπάρχουν εξ αριστερών και εκ δεξιών εξαπέρυγα τους για να τους στηρίξουν (η Δημοκρατική Αριστερά του Φ. Κου-

βέλη από τα "αριστερά" και η Δημοκρατική Συμμαχία της Ν. Μπακογιάννη και το ΛΑΟΣ του Γ. Καρατζαφέρη από τα δεξιά).

» Το πρώτο πραγματικό πρόβλημα είναι ότι δεν φαίνεται να μπορεί να συγκροτηθεί οποιοδήποτε πολιτικό μπλοκ που να μπορεί να κερδίσει τη συναίνεση των πλατύτερων λαϊκών

στρωμάτων προκειμένου να εφαρμοστεί το άγριο πρόγραμμα της τρόικας και των Ελλήνων καπιταλιστών. Ακόμα και οι πρόσφατες δημοσκοπήσεις δείχνουν το άθροισμα των δύο μεγάλων κομμάτων αστικής εξουσίας αρκετά κάτω από το 50%, ενώ το άθροισμα των εξαπέρυγων τους στο 10%. Όλα μαζί, δηλαδή, τα αμύγως αστικά κόμματα δεν ξεπερνούν το 50% της προτίμησης του λαού. Την ίδια στιγμή, η μεγάλη πλειοψηφία του λαού δεν θέλει κανέναν από τους δύο αστούς "ηγέ-

τες" για πρωθυπουργό, ενώ ταυτόχρονα, απορρίπτει με τη μία ή την άλλη μορφή το Μνημόνιο. Η παλλαϊκή άρνηση στο Μνημόνιο και η ταυτόχρονη παλλαϊκή απέχθεια προς το υπάρχον πολιτικό σύστημα εξουσίας και όλες τις επιμέρους πτέρυγές του είναι σήμερα πολύ μεγαλύτερη από εκείνη που εκδηλώθηκε τον περασμένο Νοέμβριο στις εκλογές στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Αυτό το λαϊκό μίσος προς το σύστημα και τους διαχειριστές του είναι που εμποδίζει την άμεση προκήρυξη πρόωρων εθνικών εκλογών, καθώς αυτές δεν φαίνεται να μπορούν να αναδείξουν μια ισχυρή κυβέρνηση, μονοκομματική ή μη. Ωστόσο, είναι τέτοια η ταχύτητα της καπιταλιστικής κρίσης που κάνει πλέον όσο ποτέ πριν πιθανό το ενδεχόμενο της πρόωρης προσφυγής στις κάλπες στα μέσα του προσεχούς Ιουνίου και συγκεκριμένα την Κυριακή 12 Ιουνίου. Δηλαδή δύο εβδομάδες πριν την τακτική σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες (24-25 Ιουνίου), οπότε αναμένεται να οριστικοποιηθούν οι αποφάσεις για τη νέα διαχείριση της ελληνικής κρίσης χρέους.

» Η στοιχειακή παλλαϊκή αντιμνημονιακή στάση, που εν μέρει μόνο έχει εκδηλωθεί μέσα από τις αλληπάλληλες γενικές απεργίες και άλλους κλαδικούς μαχητικούς αγώνες κατά τον τελευταίο ιδίως χρόνο, είναι που εμποδίζει, επίσης, και τη σύσταση μιας "κυβέρνησης πολιτικών προσωπικοτήτων και τεχνοκρατών" που λανσάρεται ευρέως από ισχυρούς αστικούς κύκλους. Και αυτό γιατί, ποιος θα μπορούσε να

εγγυηθεί την επιτυχία μιας κυβέρνησης μεμονωμένων "σωτήρων" (πχ τον sir Μαρκεζίνη, γιο του Σπύρου Μαρκεζίνη, που "παίζεται" αφειδώς από το Μεγα και το ΔΟΛ) που θα εφαρμόσει το ίδιο και χειρότερο πρόγραμμα με εκείνο μιας κυβέρνησης εκλεγμένης από τον ίδιο το λαό και μάλιστα με τα ίδια αποσπασμένα κρατικά και άλλα διαχειριστικά μέσα;

Μ' άλλα λόγια, το δεύτερο πραγματικό πρόβλημα είναι πως όχι μόνο το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης, εντός ή εκτός κομματικών σκεπών, αλλά οι ίδιοι οι μηχανισμοί του σημερινού αστικού Κράτους είναι παντελώς ακατάλληλοι να παίξουν το ρόλο του εισπράκτορα για λογαριασμό του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου και μάλιστα στο όνομα της "διάσωσης της πατρίδας". Δεν γίνεται, για παράδειγμα, από τη μια να μειώνει κανείς τον αριθμό των εφοριακών και από την άλλη να ζητά ραγδαία αύξηση των φορολογικών εσόδων. Δεν γίνεται, επίσης, από τη μια μεριά να τσακίζει κανείς ακόμα τη διοικητική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία και από την άλλη να αυξάνει το πλήθος των άνεργων και ημι-ασχολουμένων μαζών που βρίσκονται εκτός κάθε πολιτικού ή άλλου ελέγχου.

» Το τρίτο πραγματικό πρόβλημα είναι ότι ακόμα και με το ποσολογικό πρόγραμμα μέτρων δεν φαίνεται από πουθενά καμία διέξοδος από την τρέχουσα καπιταλιστική κρίση και χρεοκοπία με καπιταλιστικά οικονομικά μέσα. Η ελληνική αστική τάξη προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Στήριξης πριν ένα χρόνο με στόχο να μειώσει το έλλειμμα προκειμένου να μειώσει, αργότερα και το χρέος. Ένα χρόνο μετά, παρά τα μέτρα ύψους 20 δισ. ευρώ που ελήφθησαν πέρσι και τα 110 δισ. ευρώ που έχουν συνολικά εφαρμοσθεί ή αναγγελθεί, το έλλειμμα σήμερα βρίσκεται εκεί περίπου που θα ήταν χωρίς την εφαρμογή του Μνημονίου, δηλαδή στο 10,5% του ΑΕΠ. Το δημόσιο χρέος έχει αυξηθεί φέτος κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες, ενώ πριν δοθεί καν το μισό δάνειο από την τρόικα (53 από 110 δισ. ευρώ), η Ελλάδα θα ζητήσει άλλα 50-60 δισ. ευρώ. Την ίδια στιγμή όλη η πορεία των παραγόντων που ήθελαν το χρέος να ξεφύγει από το 150-155% του ΑΕΠ (πχ επίπεδο spreads, ρυθμός ανάπτυξης κλπ.) προμνύουν παραπέρα αύξηση του...

ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ!

ταπάρνηση με την οποία περιφρούρησαν το μπλοκ από τους ένστολους δολοφόνους και για την ωριμότητα που επέδειξαν τις κρίσιμες στιγμές.

Να ξέρουν ότι ΔΕ ΜΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝ, ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ!

Κανένα καθεστώς στην ιστορία δεν κατάφερε να επιβιώσει μόνο με την καταστολή...

Οι μέρες τους είναι μετρημένες και τα ελικόπτερα χωράνε ελάχιστους..

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!
ΕΓΕΡΘΗΚΑΜΕ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ
ΠΟΣΟ ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ!!!
ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!**

www.oxidiodia.gr

Ενιαίο μισθολόγιο δημοσίων υπαλλήλων

Τριπλό "ψαλίδι" στους μισθούς

Μηχανισμό δραστικής μείωσης των μισθών και ταυτόχρονης αύξησης των ωρών εργασίας των δημοσίων υπαλλήλων αποτελεί το "ενιαίο μισθολόγιο" που ετοιμάζει η κυβέρνηση.

Μέχρι τα τέλη Μάη πρέπει να έχει τελειώσει ο "διάλογος" με την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ και μέχρι τα μέσα Ιούνη πρέπει να έχει ψηφισθεί το νέο μισθολόγιο στο δημόσιο. Από 1η Ιούλη οι δημόσιοι υπάλληλοι θα πρέπει να εργάζονται κάτω από ένα εντελώς διαφορετικό μισθολογικό καθεστώς και ωράριο από εκείνο που ήξεραν μέχρι σήμερα. Συγκεκριμένα:

► **Καταργούνται όλα σχεδόν τα επιδόματα που έπαιρναν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και "αντικαθίστανται" με ένα πολύ μικρό επίδομα παραγωγικότητας** (αντικαθιστά το κίνητρο απόδοσης), το οποίο θα δίνεται ανάλογα με το κατά πόσο ο κάθε υπάλληλος επιτυγχάνει τους στόχους που θα τίθενται από το αρμόδιο υπουργείο. Αυτό ονομάζεται "σύνδεση μισθού-παραγωγικότητας" και θα οδηγήσει σε μείωση των αποδοχών καθώς η μη εισαγωγή νέων τεχνολογιών, ο γιγάντιος φόρτος εργασίας και η τεράστια γραφειοκρατία κάνει αδύνατη την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας στο δημόσιο.

► **"Παγώνει" ο βασικός μισθός** που από 1/7/2011 θα είναι ενιαίος για όλους τους δημοσίους υπαλλήλους ανεξαρτήτως υπηρεσίας στην οποία απασχολούνται για την επόμενη πενταετία. Αυτό ονομάζεται "αποσύνδεση μισθών - πληθωρισμού" και, ειδικά σε συνθήκες αύξησης του πληθωρισμού, οδηγεί σε πραγματική μείωση αποδο-

χών, καθώς με τα ίδια χρήματα δεν μπορεί κανείς να αγοράσει σήμερα την ίδια ποσότητα προϊόντων που αγόραζε χθες καθώς αυτά είναι πλέον πιο ακριβά.

► **Αυξάνεται το ωράριο εργασίας από τις 7 θωρισμού, οδηγεί σ** (από τις 37 ωράριο εργασίας από τις 7 θωρισμού, οδηγεί σε πραγματική μείωση αποδοχών, καθώς με τα ίδια χρήματα δεν μπορεί "ευθυγράμμιση δημοσίου και ιδιωτικού τομέα" και οδηγεί σε άλλη μια πραγματική μείωση των αποδοχών καθώς κάθε δημόσιος υπάλληλος θα πρέπει να εργάζεται περισσότερες ώρες με μικρότερες αποδοχές.

Από την εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου σε συνδυασμό με την εφαρμογή του κανόνα «1 πρόσληψη για 5 αποχωρήσεις από το δημόσιο», η κυβέρνηση προσδοκά την

σημαίνει πως στο διάστημα αυτό το Κράτος δεν πληρώνει ούτε μισθούς, αλλά ούτε και συντάξεις. Σύμφωνα με βασικούς υπολογισμούς, αν αποχωρήσουν 50.000 δημόσιοι υπάλληλοι φέτος από την εργασία, όπως ελπίζει το οικονομικό επιτελείο, θα γλιτώσει άμεσα 1 δισ. ευρώ από μισθούς που δεν θα ξαναδώσει και 600 εκ. ευρώ από συντάξεις που... θα τις δώσει μετά 12 μήνες! Την ίδια στιγμή, πάνω 30.000 συνταξιούχοι με ή... χωρίς ακόμα σύνταξη περιμένουν να πάρουν την εφάπαξ αποζημίωση. Δηλαδή το Κράτος παρακρατά άλλο 1,5 δισ. ευρώ.

Όπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός έχει δηλώσει, "οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι το κλειδί των μεταρρυθμίσεων"...

Δ.Κ.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

↳ για ένα ανεξάρτητο κέντρο αγώνα εργαζομένων και νεολαίας

Καλούμε τα σωματεία, τις συλλογικότητες, τους αγωνιστές που δεν ανέχονται πλέον να χάνουν διαρκώς οι αγώνες, και έχουν καταλάβει ότι κύριοι υπεύθυνοι γι' αυτό είναι οι ηγεσίες των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ που εκπροσωπούν τον χρεωκοπημένο, κυβερνητικό εργοδοτικό, συνδικαλισμό.

Καλούμε τις εργατικές ομάδες, τους ανέργους που νιώθουν την ανάγκη του συντονισμού και της ενότητας των αγώνων, πιθανά και μέσα από τη δημιουργία μιας πανελλαδικής ταξικής-επαναστατικής συνομοσπονδίας, ενός πραγματικού κέντρου αγώνα πολύμορφων δράσεων της εργατικής τάξης.

Καλούμε όλους αυτούς που

έχουν καταλάβει ότι οι αυτοοργανωμένοι, συλλογικοί αγώνες έχουν την ελπίδα και την δυνατότητα να αποτελέσουν έναν άλλο πόλο μάχης για το προλεταριάτο, κόντρα στους ξεπουλημένους γραφειοκράτες και το κράτος των αφεντικών.

Απέναντι στον κατακερματισμό της εργατικής τάξης και τις στενά «συνδικαλιστικές» λογικές να αντιτάξουμε την ελπίδα και την προοπτική της από τα κάτω ταξικής ενότητας, με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, όπου οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα αποφασίζουν για το περιεχόμενο και τις μορφές των αγώνων τους. Αποφασιστικής σημασίας είναι η συμμετοχή των μεταναστών εργατών, που πρέπει να

μας βρουν στο πλευρό τους στην προσπάθειά τους να σπάσουν το φόβο για να οργανωθούν και να απαιτήσουν τα δικαιώματά τους μαζί με τους υπόλοιπους εργάτες.

Σήμερα μας φορτώνουν τα βάρη της κρίσης τους στο όνομα της «πατρίδας», όπως και στο πρόσφατο παρελθόν μας ρουφούσαν το αίμα στο όνομα της εθνικής ανάπτυξης. Οι αστοί έχουν αποδείξει την ανικανότητα και την χρεοκοπία τους, σκορπίζοντας την βαρβαρότητα. Εμείς οι εργαζόμενοι έχουμε την δύναμη, το πάθος και την γνώση να λειτουργήσουμε την παραγωγή προς όφελος όλης της κοινωνίας και όχι του ατομικού κέρδους. Το ζήτημα είναι ποιος θα λύσει αυ-

τή την κρίση και προς όφελος ποιανού. Να φτιάξουμε επαναστατικά όργανα που θα αναπτύσσουν μορφές δυναμικής εξουσίας, κοινωνικούς και πολιτικούς αντιθεσμούς,

που θα βάζουν στο σήμερα το ζήτημα της εξουσίας της εργατικής τάξης ενάντια στην κυριαρχία της αστικής τάξης.

Λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία βάσης, εργατικές επιτροπές, εργατικά συμβούλια, που θα συντονίζονται μεταξύ τους με αντιπροσωπούς αιρετούς και ανακλητούς. Μια αντι-εξουσία κόντρα στην κυρίαρχη, που θα παλεύει και θα αγωνίζεται για να καταργήσει κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης για μια κοινωνία επιτέλους ελεύθερη από τα δεσμά του καπιταλιστικού κράτους και του κεφαλαίου.

εξοικονόμηση 2,5 δισ. ευρώ μέχρι το 2015 με αφετηρία το 8' εξάμηνο του 2011. Το βάρος, όμως, αυτών των περικοπών δεν θα μοιραστεί ισόποσα στα πέντε έτη, αλλά είναι βέβαιο ότι θα πέσει φέτος και το 2012, γεγονός που σημαίνει πως οι περικοπές που θα γίνουν στο επόμενο 12μηνο θα είναι σχεδόν της ίδιας κλίμακας με εκείνες που έγιναν πέρσι (περίπου 10%) με την κατάργηση των δώρων Πάσχα-Καλοκαιριού - Χριστουγέννων (13ος - 14ος μισθός).

Σ' αυτές τις φανερές περικοπές δεν συμπεριλαμβάνονται οι "κρυφές" που προέρχονται από την ολοένα και μεγαλύτερη καθυστέρηση καταβολής της σύνταξης όσων έχουν κάνει σχετική αίτηση. Ο χρόνος μεταξύ κατάθεσης της αίτησης και είσπραξης της 1ης σύνταξης έχει αυ- γίζει πλέον τους 12 μήνες. Αυτό

σημαίνει πως στο διάστημα αυτό το Κράτος δεν πληρώνει ούτε μισθούς, αλλά ούτε και συντάξεις. Σύμφωνα με βασικούς υπολογισμούς, αν αποχωρήσουν 50.000 δημόσιοι υπάλληλοι φέτος από την εργασία, όπως ελπίζει το οικονομικό επιτελείο, θα γλιτώσει άμεσα 1 δισ. ευρώ από μισθούς που δεν θα ξαναδώσει και 600 εκ. ευρώ από συντάξεις που... θα τις δώσει μετά 12 μήνες! Την ίδια στιγμή, πάνω 30.000 συνταξιούχοι με ή... χωρίς ακόμα σύνταξη περιμένουν να πάρουν την εφάπαξ αποζημίωση. Δηλαδή το Κράτος παρακρατά άλλο 1,5 δισ. ευρώ.

Όπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός έχει δηλώσει, "οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι το κλειδί των μεταρρυθμίσεων"...

Δ.Κ.

Χ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ
Χ ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ, ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΩΝ ΕΡΓΟΤΑΞΙΩΝ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ
Χ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ, ΔΗΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ, ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΧΡΕΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΤΟΧΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ

Συγκεντρωθώμαστε και συζητάμε το ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΜΑΗ στις 12 το μεσημέρι στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΝΕΡΓΟΙ και ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Αντι-εκπαιδευτικός "Καλλικράτης"

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ "ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ" ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΔΕΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Πριν ακόμα ψηφιστεί ο νέος Νόμος Πλαίσιο για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ (πληροφορίες τον θέλουν να κατατίθεται τον προσεχή Ιούνιο) και άρχισαν να μοιράζονται... καθήκοντα στα νέα Συμβούλια Διοίκησης που θα αντικαταστήσουν τα σημερινά Πρυτανικά Συμβούλια.

Η πρώτη δουλειά που έχουν να κάνουν αυτά τα Συμβούλια Διοίκησης που θα αποτελούνται από έναν διορισμένο από το Κράτος (και όχι εκλεγμένο από καθηγητές, φοιτητές και διοικητικούς υπαλλήλους) πρύτανη και εκπροσώπους καθηγητών, φοιτητών αλλά και των Δήμων και των επιχειρήσεων, είναι να συντελέσουν στην εφαρμογή ενός "Καλλικράτη" στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Αυτό σημαίνει την **συχώνευση μεταξύ τμημάτων και σχολών ομοειδούς επιστημονικού αντικείμενου και συγχωνεύσεις ΑΕΙ και ΤΕΙ γενικότερα, κατά το πρότυπο της συγχώνευσης δήμων** που έλαβε χώρα στα τέλη του περασμένου χρόνου και οδήγησε στην κατάργηση των μισών περίπου δήμων της χώρας.

Στόχος της κυβέρνησης και στην περίπτωση του "εκπαιδευτικού" ή καλύτερα αντι-εκπαιδευτικού "Καλλικράτη" είναι η **δραματική μείωση των δημοσίων δαπανών σύμφωνα με τις πραγματικά ασφυκτικές απαιτήσεις του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής για την περίοδο 2011-2015 και η δημιουργία των όρων λειτουργίας των ΑΕΙ-ΤΕΙ με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.**

Σύμφωνα με δημοσιεύματα εφημερίδων της προηγούμενης εβδομάδας, υπάρχουν δύο σχέδια, ένα "σκληρό" και ένα σχετικώς "ήπιο":

- Το "σκληρό" σενάριο προβλέπει ότι από τα 23 ΑΕΙ θα παραμείνουν τα 11, δηλαδή **θα κλείσουν 12 ΑΕΙ** σε όλη την χώρα.
- Το "ήπιο" σενάριο προβλέπει να **καταργηθούν μόνο τα πανεπιστήμια Στερεάς Ελλάδος** (νομοί Φθιώτιδας, Βοιωτίας, Φωκίδας), **Δυτικής**

Η Αρχιτεκτονική Σχολή, το «καμάρι» του ΕΜΠ προχώρησε σε αναστολή λειτουργίας

Ελλάδος (νομοί Ηλείας, Αχαΐας, Απωλοακαρνανίας), **Δυτικής Μακεδονίας** (νομοί Γρεβενών, Καστοριάς, Κοζάνης, Φλώρινας) και το **"Διεθνές Ελληνικό Πανεπιστήμιο" στη Θεσσαλονίκη.**

Να σημειωθεί πως το τελευταίο, θεωρούνταν μέχρι πρότινος το πανεπιστήμιο-πilotος στην πορεία για την αποδιάρθρωση ολόκληρης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, καθώς ήταν αγγλόφωνο και είχε φοιτητές από τις χώρες των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, με διδάκτρα... Τα δε άλλα βρίσκονται σε περιοχές της Ελλάδας με τη μεγαλύτερη ανεργία και η κατάργησή τους θα συντελέσει στην παραπέρα ερήμωση τους.

Το ποιο από τα δύο σενάρια θα υιοθετηθεί καταρχάς από το Υπουργείο Δια Βίου Μάθησης (πρώην "Υπουργείο Παιδείας") εξαρτάται από τις νηρεκτιβές της Τρόικας, αλλά σε κάθε περίπτωση το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Αντίθετα, το Υπουργείο θα μπορούσε να ξεκινήσει από το "ήπιο" και να προχωρήσει σταδιακά στο "σκληρό", ανάλογα και με τις αντιστάσεις των φοιτητών.

Για τα ΤΕΙ "χαμηλής ζήτησης", δηλαδή εκείνα που δεν κερδίζουν την προτίμηση των περισσότερων υποψηφίων φοι-

τητών και κατά κανόνα βρίσκονται στην επαρχία, ο αντι-εκπαιδευτικός "Καλλικράτης" θα επιβάλλει την υποβάθμιση τους σε **"τοπικά κολέγια"**, που θα αποτελέσουν την "ενδιάμεση βαθμίδα" μεταξύ Λυκείου και ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Νέα κατάσταση - νέα καθήκοντα για τη νεολαία

Το φοιτητικό κίνημα και συνολικά η νεολαία βρίσκεται μπροστά σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση καθώς είναι **για πρώτη φορά στην ιστορία της ελληνικής τριτοβάθμιας και γενικότερα της εκπαίδευσης που κλείνουν σχολές.** Είχαν προηγηθεί αλληπάλληλες αποτυχημένες απόπειρες των εκάστοτε κυβερνήσεων, ειδικά στην περίοδο 1990-2007, να "αναδιαρθρώσουν" εσωτερικά τα ΑΕΙ και ΤΕΙ, αλλά ποτέ καμία κυβέρνηση δεν είχε τολμήσει να τους βάλει λουκέτο. Αντίθετα, ο αριθμός των ΑΕΙ-ΤΕΙ αυξήθηκε κατά 25% ή και παραπάνω την τελευταία εικοσαετία, ενώ υπερδιπλασιάσθηκε ο φοιτητικός πληθυσμός. Το τελευταίο "μπούμ" έγινε στην "εκουχρονιστική" οχταετία Σημίτη (1996-2004) και βασίστηκε από τη μια μεριά στη φρενήρη ανάπτυξη της "νέας τεχνολογίας"

και της "νέας οικονομίας" και των "εθνικών πρωταθλητών" (ισχυρών ελληνικών επιχειρηματικών κύκλων) και από την άλλη στην προσαρμογή της εκπαίδευσης σε μια μόνιμη ελαστική απασχόληση.

Η κατάρρευση των δύο παραπάνω "τομέων" του ελληνικού καπιταλισμού μαζί και των δυνατοτήτων διεθνούς / βαλκανικής επέκτασής του, τον οδήγησε σε τροχιά χρεοκοπίας, η οποία εκδηλώθηκε εντονότερα μετά το πέρας της όψιμης παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης από χρηματοπιστωτικό στο δημοσιονομικό επίπεδο. Η χρεοκοπία του ελληνικού Κράτους που αποτέλεσε τον βασικό αιμοφόρο των ΑΕΙ-ΤΕΙ και σε σημαντικό βαθμό και "εργοδότη" των αποφοίτων τους (είτε μέσω των προσλήψεων στο δημόσιο τομέα είτε μέσω των επιδοτήσεων στον ιδιωτικό τομέα) **θα τσακίσει κυριολεκτικά την κρατική τριτοβάθμια εκπαίδευση.**

Το κλείσιμο ενός πολύ μεγάλου τμήματος εκπαιδευτικών μονάδων είναι το πρώτο βήμα για τη βίαιη ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τη λειτουργία των δήθεν δημοσίων ΑΕΙ-ΤΕΙ με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και την αναγνώριση των ισχυρών ιδιωτικών κολεγίων ως "πανεπιστήμια".

Ωστόσο, τόσο ο καταρρέων δημόσιος όσο και ο δύσκολα ανερχόμενος, αλλά επίδοξος κυρίαρχος αμιγώς ιδιωτικός τομέας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης πατάνε σε ένα τελείως ασταθές εργασιακό έδαφος. Τα πανεπιστήμια, δημόσια ή ιδιωτικά, δεν θα συνδέουν τη νεολαία τόσο με την εργασία όσο με την... μη-εργασία, δηλαδή τη μαζική ανεργία και την ελαστική απασχόληση, γεγονός που θα πλήξει γρήγορα και τα ίδια τα πανεπιστήμια καθώς θα στερηθούν "πελατείας", δηλαδή των ιδίων των στοιχειωδών όρων λειτουργίας τους.

Το ολοένα και μεγαλύτερο επιστημονικό και νεανικό δυναμικό που λιμνάζει εντός και εκτός των χρεοκοπημένων δημοσίων πανεπιστημίων (συμβασιούχοι πανεπιστημιακοί, "ενεργοί" και "αίωνιοι" φοιτητές, άνεργοι φοιτητές), αλλά και της αποσασθρωμένης από επαγγελματικά ή ακόμα και απλά εργατικά δικαιώματα αγοράς εργασίας δεν έχει άλλη ταξική επιλογή, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το **να παλέψουμε ενάντια στο κλείσιμο των πανεπιστημίων και την εκδίωξη του από αυτά, για τη διατήρηση και διεύρυνση του δημόσιου, δωρεάν χαρακτήρα τους και για μόνιμη δουλειά για όλους.**

Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να παλέψουμε για την αναδιοργάνωση της εκπαίδευσης σε εντελώς διαφορετικές βάσεις από εκείνες που την οδήγησαν στη σημερινή χρεοκοπία, για τη γενναία κρατική χρηματοδότηση τους, τον εργατικό έλεγχο και διαχείριση σ' αυτή τη χρηματοδότηση, την "εξουσία των γενικών συνελεύσεων" στα πανεπιστήμια, τη στροφή στην έρευνα για κοινωφελείς σκοπούς. Ένα τέτοιο πρόγραμμα Εξόδου από την "εκπαιδευτική κρίση" είναι αδιανόητο χωρίς ένα πρόγραμμα επαναστατικής σοσιαλιστικής Εξόδου από τον ίδιο τον καπιταλισμό.

Ηλίας Αρμένης - Νίκος Τζιρίδης

Μια απάντηση στην "κριτική" του "Πριν" στο ΕΕΚ

Άλλα εντελώς ατυχή "κριτική" δέχτηκε το ΕΕΚ από την εφημερίδα του ΝΑΡ, "Πριν", και συγκεκριμένα από το στέλεχος της εν λόγω οργάνωσης, Κώστα Μάρκου (Κ.Μ.). Αυτή διατυπώθηκε σε πρόσφατο τεύχος της παραπάνω εφημερίδας (Κυριακή 18 Απριλίου) και μάλιστα σε άρθρο κριτικής στην πολιτική πρόταση του ΚΚΕ για την έξοδο από την κρίση, (συνέντευξη Αθ. Παπαρήγα, 12 Απριλίου 2011). Δεν θα ασχοληθούμε στο παρόν κείμενο ούτε με τις θέσεις του ΚΚΕ -γι' αυτές θα υπάρξει σε επόμενο τεύχος της *Νέας Προοπτικής* ειδική αναφορά-, αλλά ούτε με την κριτική του Κ.Μ. στο σταλινικό κόμμα. Στόχος μας είναι επισημανούμε αν μη τι άλλο την αναξιοπιστία του αρθρογράφου του "Πριν" σε σχέση με το επίπεδο της κριτικής που επιθέγει, για άλλη μια φορά, ενάντια στο ΕΕΚ.

Το ΕΕΚ μαζί με το ΚΚΕ και το "μ-η" χώρο;

Συγκεκριμένα, στο άρθρο του Κ.Μ., το ΕΕΚ κατατάσσεται στην ίδια κατηγορία οργανώσεων του κινήματος μαζί με το ΚΚΕ και τον "μ-η" χώρο.

Παραθέτουμε την επίμαχη φράση: *"Η ηγεσία του ΚΚΕ προτείνει την «έξοδο» στη λαϊκή εξουσία, αλλά αύριο. Μπορεί, λοιπόν, το εργατικό και λαϊκό κίνημα να επιβάλουν «παραχωρήσεις», ρήγματα και κατακτήσεις στο κεφάλαιο ή μια τέτοια προσπάθεια αποτελεί ρεφορμισμό που αποπροσανατολίζει από το «στόχο της εξουσίας», όπως υποστηρίζουν, μαζί με το ΚΚΕ και τμήματα της «εκτός των τειχών» Αριστεράς (μ-η χώρος, ΕΕΚ, κ.ά.);"*

Κριτήριο, λοιπόν, της κοινής κατάταξης τροτσικιστών, σταλινικών και σταλινομαοικών είναι ότι όλοι, κατά τον Κ.Μ., θεωρούμε είτε ότι είναι "αδύνατη" κάθε προσπάθεια επιβολής παραχωρήσεων, ρηγμάτων και κατακτήσεων έναντι του κεφαλαίου, είτε ότι θεωρούμε "ρεφορμιστική" κάθε τέτοια απόπειρα αν αυτή δεν προσανατολίζεται στο "στόχο της εξουσίας".

"Τακτικό ρήγμα" ή διαρκής επανάσταση;

Καταρχάς πρέπει να γίνει καθαρό πως είναι τελείως διαφορετική η πρώτη από τη δεύτερη διαζευκτική πρόταση που χρησιμοποιεί με ισότιμο τρόπο ο αρθρογράφος για να βάλει, πάση θυσία, στην ίδια κατηγορία εντελώς διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις. Την ίδια στιγμή, για κάθε μία από αυτές τις προτάσεις χωράνε δύο τουλάχιστον τελείως διαφορετικές ερμηνείες. Τι εννοούμε:

1. Είναι ένα πράγμα να πιστεύει κανείς ότι είναι "δυνατή" η μερική απόσπαση κατακτήσεων του εργατικού κινήματος από τον ταξικό του αντίπαλο σε συγκεκριμένα μέτωπα και ένα άλλο να θεωρεί ότι είναι "δυνατή" μια γενικευμένη απόσπαση κατακτήσεων στην περίοδο που διανύουμε ("τακτικό ρήγμα" το ονομάζει παρακάτω, ο Κ.Μ.). Με τη μία ή την άλλη εκδοχή -όπως θα δείξουμε παρακάτω- το ΚΚΕ, ο "μ-η" χώρος και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θεωρούν δυνατή μια γενικευμένη απόσπαση κατακτήσεων έναντι του κεφαλαίου, χωρίς να έχει γίνει σοσιαλιστική επανάσταση. Το γνωστό σύνθημα "ανατροπή της πολιτικής" το οποίο συμπυκνώνει την παραπάνω θέση είναι κοινός τύπος των παραπάνω οργανώσε-

ων και όχι δικό μας. Από την άλλη μεριά, το ΕΕΚ, ούτε στα λόγια, ούτε στην πράξη, αρνήθηκε ποτέ την πάλη για την επιτυχία ενός επιμέρους ή οποιουδήποτε άλλου αγώνα με το πρόσχημα ότι μια τέτοια πάλη "αποπροσανατολίζει από το στόχο της εξουσίας". Το ΕΕΚ υποτάσσει κάθε επιμέρους πάλη στην πάλη για την εργατική εξουσία.

2. Αντίθετα, ο Κ.Μ. και το ΝΑΡ υποτάσσουν κάθε επιμέρους πάλη στο στόχο μιας γενικευμένης απόσπασης \ κατακτήσεων, ενός **"τακτικού ρήγματος"** (της "αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης"), αυτό το "τακτικό ρήγμα" στην **"αντικαπιταλιστική επανάσταση"** (να σημειωθεί: όχι τη σοσιαλιστική επανάσταση) και την τελευταία, τέλος, στην **"εργατική εξουσία"**. Μ' άλλα λόγια, κατά τον Κ.Μ. απαιτούνται δύο ξεχωριστά στάδια για να φτάσουμε στην εργατική εξουσία και, μάλιστα, αυτό δεν λέγεται "ρεφορμισμός"... Αντίθετα, το ΕΕΚ πιστεύει πως ειδικά σε συνθήκες ραγδαίας επιδείνωσης της κρίσης του καπιταλισμού και υπαγωγής στο επίπεδο της χρεοκοπίας, δεν υπάρχει απολύτως κανένα περιθώριο για ένα "τακτικό ρήγμα". Ακριβώς επειδή δεν είναι δυνατό αυτό του τύπου το "ρήγμα" είναι αναγκαία η διαρκής, η σοσιαλιστική επανάσταση για την εργατική εξουσία και τον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό.

Είναι, από αυτήν την άποψη, ένα πράγμα να αναγνωρίζει και να αναφέρει κανείς τις πραγματικές διαφορές της μιας οργάνωσης με την άλλη, ανεξάρτητα από το αν και πόσο συμφωνούν ή όχι μεταξύ τους, και ένα άλλο να τις συσκοτίζει συνειδητά και επανειλημμένα...

Τι λένε, στην πραγματικότητα, οι οργανώσεις της αριστεράς

Η βασική διαφορά μας με όλες τις παραπάνω οργανώσεις (ΚΚΕ, ΚΚΕ (μ-η), Μ-Λ ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.ά.) είναι πως το ΕΕΚ αντιτίθεται αποφασιστικά στη ρεφορμιστική θεωρία των σταδίων. Δεν θεωρούμε πως υπάρχει κανένα ενδιάμεσο ιστορικό στάδιο ανάμεσα στη σημερινή παρακμασμένη αστική εξουσία και την αυριανή εργατική εξουσία που θα μπορέσει να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την έξοδο όχι μόνο από την καπιταλιστική κρίση, αλλά από τον ίδιο τον καπιταλισμό. Η πάλη για μια εργατική επαναστατική έξοδο από τον καπιταλισμό αφορά το σήμερα, δηλαδή την τρέχουσα περίοδο, και όχι το "αύριο", δηλαδή ένα απροσδιόριστο πηλη σίγουρα μακρινό μέλλον. Αντίθετα:

- ★ Το ΚΚΕ θέτει ως προτεραιότητα την κατάκτηση της **"λαϊκής εξουσίας"** χωρίς επανάσταση (ή της "εργατικής λαϊκής εξουσίας" ή ακόμα και της "εργατικής εξουσίας", όπως αποπροσανατολιστικά συχνά αναφέρει τον τελευταίο καιρό). **έπειτα, αυτή η εξουσία πρέπει να θέσει θέμα αποδέσμευσης της Ελλάδας από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ κλπ).** Αυτή η εξουσία θα μπορεί να λάβει φιλολαϊκά μέτρα στα πλαίσια μιας "αυτοδύναμης ανάπτυξης".
- ★ Το Μ-Λ ΚΚΕ και το ΚΚΕ (μ-η) **προτάσσουν σήμερα την αποδέσμευση της Ελλάδας από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς έναντι της πάλης για την εργατική εξουσία, η οποία μετατίθεται σε επόμενο ιστορικό στάδιο.**
- ★ Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ **προτάσσει την "αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης" και σ' αυτήν υποτάσσει κάθε άλλη στρατηγική ακόμα και τη "δική της" που προβλέπει... αδιάκριτα όλα τα παραπάνω, αλλά και εκείνα που παλεύουν οι πρώην ευρωσταλινικοί του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ και οι δηλωμένοι ρεφορμιστές του "αντι-Μνημονιακού" ΠΑΣΟΚ.** Όλοι οι παραπάνω, εξάλλου, (πλην ΚΚΕ και "μ-η" χώρου) συστεγάζονται στην πρωτοβουλία για τη σύσταση Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου του χρέους. Κατά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι συμβατό να

παλεύει κανείς για την επανάσταση και την εργατική εξουσία και ταυτόχρονα να ζητάει από την παρούσα εξουσία -για παράδειγμα- τη διαγραφή του "επαχθούς" χρέους αρκεί να γίνει "μονομερώς", με δική της πρωτοβουλία και υπό τον "εκβιασμό" του κινήματος....

Η επανάσταση είναι στην "ημερήσια διάταξη"!

Κοινό σημείο όλων των παραπάνω είναι ότι είναι δυνατή η σταδιακή προσέγγιση μιας ταξικά απροσδιόριστης εξουσίας που μπορεί να λάβει τα αναγκαία μέτρα και ότι μέσα από αυτήν τη "προσέγγιση" μπορεί η εργατική τάξη να επιφέρει "ρήγμα" κατά τον Κ.Μ., μια "ρωγμή" κατά το ΚΚΕ, μια "καλύτερη ζωή" κατά το ΚΚΕ (μ-η) και ούτω κάθε εξής...

Το ΕΕΚ: Αντίθετα με το ΚΚΕ, τον Κ.Μ.κλπ. ("Η επανάσταση, όμως, «δεν είναι στην ημερήσια διάταξη», όπως σωστά υποστηρίζει το ΚΚΕ", γράφει ο Κ.Μ.), πιστεύει πως ναι, η **επανάσταση είναι στην ημερήσια διάταξη** σ' όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα!

Αντίθετα με την επικεφαλής του ΚΚΕ, που το αυτό που τονίζει στην αναφορά της (συνέντευξη 12/4) στις εξελίξεις στη Βόρεια Αφρική είναι η επέμβαση του ιμπεριαλισμού και όχι οι "λαϊκές εξεγέρσεις" και η σύνδεσή τους με την παρούσα φάση της παγκόσμιας κρίσης, αντίθετα με τον Κ.Μ. που θεωρεί απλώς την αραβική επανάσταση μαζί με τους απεργιακούς αγώνες στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ **"ένα βήμα μπρος"** έναντι των "τριών" (!) που έχει κάνει ο ταξικός αντίπαλος μόνο στην Ευρώπη (σ.σ. εννοεί πέρα από το Μνημόνιο στην Ελλάδα που ήδη εφαρμόζεται, το Μνημόνιο διάσωσης και το Σύμφωνο για το Ευρώ που θα εφαρμοσθούν...)... εμείς πιστεύουμε πως, ειδικά μετά την έκρηξη της επανάστασης στον αραβικό κόσμο έχει ξεκινήσει ένα νέο κύμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης που στο χέρι μας είναι, στο χέρι του εργατικού επαναστατικού κινήματος, αν θα είναι νικηφόρο ή όχι.

Και από αυτήν την άποψη, ναι, πρέπει να προετοιμαστούμε άμεσα για την οργάνωση και τη νίκη της επανάστασης σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα που αποτελεί το πιο αδύναμο κρίκο της χειμαζόμενης από την κρίση Ε.Ε., μέσα από την ανάπτυξη της εργατικής αυτο-οργάνωσης και ενός επαναστατικού Κόμματος στα πλαίσια της πάλης για μια επαναστατική Διεθνή, για την εργατική εξουσία και την καθολική κοινωνική και ανθρώπινη χειραφέτηση.

Δημήτρης Κατσαγάνης

Αραβική επανάσταση και αντεπανάσταση

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΣΑΝΤ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Την ίδια ώρα που η κυβέρνηση Παπανδρέου αιματοκυλούσε τους δρόμους της Αθήνας τρομοκρατώντας τους διαδηλωτές της Γενικής Απεργίας της 11ης Μάη, στην άλλη πλευρά της Μεσογείου το καθεστώς Ασάντ στη Συρία και του Σάλεχ στην Υεμένη σκόρπιζαν τον θάνατο στους δρόμους της Δαμασκού, της Μπανιάς και της Χομς, της Σανάα και της Ταΐζ.

Ο Μπασάρ αλ Ασάντ, αντιμέτωπος με το λαό της Συρίας για επτά εβδομάδες, βομβάρδισε την πόλη Χομς δολοφονώντας 19 ανθρώπους. Το καθεστώς Ασάντ στην επιθανάτια αγωνία του έχει επί βδομάδες θέσει σε κατάσταση πολιορκίας ολόκληρες πόλεις και με άρματα μάχης, βομβαρδιστικά και ελεύθερους σκοπευτές προπαθεί να ελέγξει την κατάσταση. Η ηλεκτροδότηση, η υδροδότηση και οι τηλεπικοινωνίες έχουν διακοπεί, αναφέρουν κάτοικοι της Μπανιάς. Η πόλη Ντεράα από όπου ξεκίνησε η εξέγερση έχει μετατραπεί σε φάντασμα με το πρωτοφανές πογκρόμ των δυνάμεων καταστολής. Ο στρατός έχει καταλάβει στρατηγικά σημεία ακόμη και μέσα στη Δαμασκό, ενώ οι μαρτυρίες για πτώματα στο δρόμο τα οποία κανείς κάτοικος δεν τολμά να μαζέψει είναι ανατριχιαστικές. Ο αριθμός των νεκρών εκτιμάται από 621 μέχρι και περισσότερο από 800, ενώ οι συλληφθέντες υπολογίζονται ανάμεσα στις 7.500 και τις 8.000. Οι δηλώσεις της συμβούλου του σύριου προέδρου, Μπουτάινα Σααμπάν, πως "ξεπεράσαμε το πιο επικίνδυνο στάδιο" θυμίζει παιδί μέσα στο δάσος που τραγουδάει για να ακούσει τη φωνή του και να μη φοβάται. Οι "τρομοκράτες", όπως χαρακτηρίζει το καθεστώς τον επαναστατημένο λαό, παρά τη σφαγή έχουν μετατρέψει την προ-

σευχή της Παρασκευής, σε Παρασκευή της Αντίστασης παλεύοντας ανυποχώρητα για την ανατροπή του 40χρόνου καθεστώτος Ασάντ.

Στη γειτονική Υεμένη, ο Σάλεχ έδωσε εντολή στις δυνάμεις ασφαλείας να ανοίξουν ξανά πραγματικά πυρά στην πρωτεύουσα Σανάα, αλλά και στο βιομηχανικό κέντρο της πόλης, Ταΐζ την Τετάρτη. Άλλοι 11 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους ανεβάζοντας τους νεκρούς στους 140, ενώ 169 ήταν οι τραυματίες μέσα σε μια μόνο μέρα και μόνο στην πρωτεύουσα. Οι συγκρούσεις στη Σανάα ξεκίνησαν ανάμεσα σε άνδρες του στρατού (στο πλευρό του στρατηγού Αλί Μοχσέν Αλ-Αχμάρ ο οποίος έχει αυτομολήσει) οι οποίοι προσπάθησαν να προφυλάξουν τους διαδηλωτές της πλατείας Αλλαγής από τις δυνάμεις καταστολής. Τα καθεστώς Ασάντ και Σάλεχ δείχνουν πως κανένα καθεστώς όσο ιστορικά παρωχημένο και αν είναι δε θα φύγει οικειοθελώς από την αυλαία, όταν αντιληφθεί πως ήρθε η ώρα του.

Λιβύη

Το καθεστώς Καντάφι στη Λιβύη άνοιξε το δρόμο στη σφαγή και τη συκοφάντηση του λαού ως "τρομοκρατών" βομβαρδίζοντας ανηλεώς και δικάζοντας de facto τη χώρα μέχρι να επέμβουν οι ιμπεριαλιστές και το ΝΑΤΟ. Η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Τυνησία και οι συγκρούσεις ανάμεσα στους αντικαθεστωτικούς και τις πιστές δυνάμεις στον Καντάφι έχουν μετατρέψει τη Λιβύη σε ένα καοσικό υφάντο το οποίο συντίθεται από εκρήξεις και κάθε είδους βίαια απόπειρα. Η κατάληψη του αεροδρομίου της Μιζουράτα πανηγυρίζεται από τους αντικαθεστωτικούς στη Βεγγάζη ενώ οι δυνάμεις του Καντάφι ανακοινώνουν πως έχουν ακόμη τον έλεγχο του αεροδρομίου.

Ο σκοτεινός ρόλος του φιλοϊμπεριαλιστικού Μεταβατικού Εθνικού Συμβουλίου και ο άθλιος ρόλος της "ανθρωπιστικής επέμβασης" των ιμπεριαλιστών στη μάχη της διαδοχής του Καντάφι προσπαθούν να επιδείξουν βαρβαρότητα ανάλογη με του προκατόχου τους στην εξουσία της Λιβύης. Στα πλαίσια της "ανθρωπιστικής αποστολής" οι ιμπεριαλιστές έχουν βομβαρδίσει μέχρι και ορφανοτροφεία, ενώ η επιχείρηση δολοφονίας του Καντάφι και ο βομβαρδισμός της Τρίπολης κόστισε τη ζωή ενός από τους γιους του Μουαμάρ Καντάφι, του Σάιφ αλ Αράμπ. Μαρτυρίες επίσης αναφέρουν πως το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο χρησιμοποιεί πράκτορες-επαγγελματίες δολοφόνους για να εξοντώνει πολιτικούς αντιπάλους από το παλιό καθεστώς. Η κοινωνική απελευθέρωση του λαού της Λιβύης απαιτεί τη διάλυση κάθε δεσμού με το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο και τον ιμπεριαλισμό - η δημιουργία ενός προτεκταράτου στη Λιβύη αποτελεί απειλή για το μέλλον της επανάστασης σε ολόκληρη τη Μεσόγειο.

Η κυρίαρχη εικόνα η οποία προβάλλεται στον Τύπο, και στην

οποία εύκολα προσαρμόζεται το σύνολο της αριστεράς που έχει χάσει την πίστη της στην επανάσταση, είναι πως ο λαός στην Τυνησία και την Αίγυπτο έχει εφισυγκάσει μετά την ανατροπή του Μπεν Αλί και του Μουμπάρακ. Η πραγματικότητα δείχνει πως μια επαναστατική πολιτική διαδικασία δεν είναι ένα μονόπρακτο. Μαζικές διαδηλώσεις συγκλόνισαν την Τυνησία από την περασμένη Πέμπτη έως και την Κυριακή στην Τύνιδα, τη Σφαξ και άλλες μεγάλες πόλεις. Κεντρικό αίτημα των διαδηλωτών ήταν η ανατροπή της μεταβατικής κυβέρνησης. Στο στόχαστρο βρέθηκε ο μεταβατικός πρωθυπουργός Μπετζί Καϊντ Σεμπί και ο υπουργός εσωτερικών Χαμίμπ Σινι, μετά την αποκάλυψη που έκανε ο πρώην υπουργός εσωτερικών Ρατζί για σχέδιο στρατιωτικού πραξικοπήματος σε περίπτωση που κερδίσει το ισλαμιστικό κόμμα στις προσεχείς εκλογές της 24ης Ιουλίου. Η μεταβατική κυβέρνηση απαγόρευσε την κυκλοφορία το Σάββατο για να διαλύσει τις διαδηλώσεις, αλλά οι οργισμένες μάζες απήφισαν τα δακρυγόνα και την αστυνομική βία, δε διαλύθηκαν και

απάντησαν με πετροπόλεμο στο κέντρο της Τύνιδας.

Ανάλογες ήταν οι εικόνες στην Αίγυπτο όπου μαινόνται επί βδομάδες οι απεργιακές κινητοποιήσεις των ντόπων εργατών σε πολλές βιομηχανικές περιοχές με χιλιάδες εργάτες από τις βιομηχανίες επιπλοποιίας, κεραμοποιίας ακόμα και πυρηνικής ενέργειας να απαιτούν αυξήσεις μισθών και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Σημαντικό είναι επίσης, πως εμφανίζονται κινήματα εργατών που ζητούν την επαναλειτουργία βιομηχανιών που έκλεισαν ή μεταφέρθηκαν, φέρνοντας στο νου εικόνες Αργεντινάζο.

Η αντεπανάσταση ωστόσο συνεχίζει τη δουλειά της και στην Αίγυπτο, κυρίως μέσα από τις ενέργειες του Σαλαφιστικού κινήματος. Το περασμένο Σάββατο τουλάχιστον 12 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους ενώ άλλοι 240 τραυματίστηκαν σε συγκρούσεις που προκλήθηκαν από μια αντιχριστιανική διαδήλωση των σαλαφιστών αργά το βράδυ του Σαββάτου, σε ένα προλεταριακής σύνθεσης- προάστειο του Καΐρου όπου η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι κόπτες χριστιανοί. Οι κόπτες κατηγορήσαν την κυβέρνηση και ζήτησαν την παραίτηση του επικεφαλής του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, Μοχάμεντ Χουσεΐν Τανταβί. Σε κάθε περίπτωση το περιθωριοποιημένο κομμάτι των κοπών, το οποίο αποτελεί το 10% της αιγυπτιακής κοινωνίας, βάλεται για να διασπαστεί το επαναστατικό κίνημα του αιγυπτιακού λαού καθώς το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο βλέπει τα ερείσματά να χάνονται και τον απεργιακό κλοιό να σφίγγει γύρω του.

Η κοινωνική επανάσταση πρέπει να φτάσει μέχρι το τέλος για να νικήσει.

Τζιρής Νίκος

Διαμαρτυρία στη Συριακή Πρεσβεία

Διαμαρτυρία έξω από τη Συριακή Πρεσβεία στην Αθήνα οργανώνεται την Τρίτη 17/5.

Προσυγκέντρωση στις 5.30 μ.μ. στη Λεωφόρο Κηφισίας και 25ης Μαρτίου (απέναντι από το super market Βασιλόπουλος - Φάρος)

Κάτω ο δολοφόνος Μπασάρ αλ Ασάντ και το καθεστώς του - Κάτω όλοι οι τύραννοι.

Νίκη στον επαναστατημένο λαό της Συρίας - Νίκη στην Αραβική επανάσταση.

Έξω οι ιμπεριαλιστές από τη Μέση Ανατολή - Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Όσο η κρίση βαθύνει, όσο το παρνηκτικό σύστημα τους κλυδωνίζεται, τόσο θυμάται μεθόδους που φαινομενικά ταιριαζαν σε άλλες εποχές και όχι σε αυτές της «αναπύσης» της «δημοκρατίας» και του «εκσυγχρονισμού» της χώρας. Μπροστα στην αναμενόμενη κοινωνική θυελλώδη και την αντίδραση του προλεταριάτου, των φτωχών μικροαστικών στρωμάτων και της νεολαίας, το κράτος της δημοκρατίας επιστρατεύει ολη την αντεπανάστατική του πείρα, επιστρατεύει κάθε μέθοδο ακόμη και εναντίον στην καθιερωμένη του εικόνα. Στο αστικό κράτος δεν απομένει παρά ολό και περισσότερο η χρήση των γυμνών κατασταλτικών μηχανισμών, όπως και το αμειλίχτο οργανωμένο γκεμπελικό ψεμα.

Υπόθεση Σ. Σείσιδη που κατασκευάστηκε κληρονομήθηκε, επικηρυχθηκε, πυροβολήθηκε πίσωπλατα, βασανίστηκε, ακρω-

☆ Η τρομοκρατία δεν θα περάσει ☆

τηριαστική, για να αποδειχτεί ακόμα και σε αυτά τα αστικά δικαστήρια ότι είναι αθώος. Όχι βεβαίως ότι οποιος λένε ότι είναι ενοχος κατοπιν διαταγής της αντιτρομοκρατικής ή των προϊσταμένων τους είναι, αλλά ας φανταστούμε την αθλιότητα και τους υπαλλήλους που συνθέτουν αυτή την κοινοβουλευτική δικτατορία.

Υπόθεση μαρφιν, ένα χρόνο μετά επιχειρούν- αφού δεν είναι αρκετή η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ με τις εκτονωτικές ντουφεκίες τους να καλιναγωγούν το κίνημα- να φτιαχούν μια παρατα για τα μμε εν'οψει και της απεργίας στις 11 μαι.

- Παρασκευή στις 29 απριλη ασφαλιτοκυκλα, (αντι)τρομοκρατομπατσοι, περιπολι-

κα, δημοσιογραφοι (καποια πραγματα πανε μαζι...) ξεκινουν μια οργανωμενη επιχειρηση που την παρουσιάζουν σαν να βρηκαν τους εμπρηστες. Στην πραγματικότητα δεν έχουν τίποτα, αλλά προσπαθούν να δημιουργήσουν εντυπώσεις, θυμάται σε αυτή την φαρσα συντροφοί, αγωνιστές από τον ευρύτερο αναρχικό χώρο γνωστοί για την πολυχρονη δραση τους στο κίνημα.

- Ειδικότερα ο ένας από τους συντροφους παρακολουθείται στενα, χρόνια τώρα από την ασφάλεια, ενώ υπαλληλοι της εικαν αποπειραθει παλιότερα να τον ριξουν εν κινήσει από την μηχανή.

- Απειλές, απαγωγές χωρίς καμία κατηγορία, συμπεριφορά σε ανθρώπους χωρίς

καμία ενδειξη εναντιον τους, σα να'ταν κακουργοι κ.λ.π. για να εκμεταλλευτούν παλι με τον πιο χυδαίο τρόπο τον θάνατο 3 ανθρωπων, για να απαξιώσουν τους ταξικούς αγώνες και να στοχοποιήσουν τους πιο «ακραιούς»...

- Ερευνες σε σπια, χειροπεδες, ωρες απομονωσης, χωροι αναγνωρισης απο «μαρτυρες», για να δώσουν απλα κλησεις για διενεργεια προκατακτικης εξετασης την βδομαδα που μας περασε. Ομως ολο αυτο το ασχημο σεναριο μαλλον πηγε στον βροντο και θα πταν για γελια παρα την ταλαιπωρια των αγωνιστων, αν δεν φοβομασταν τις εξελιξεις εις βαρος τους απο τα αθλια μυαλα των ιαθερπδων που μας κυβερνουν.

Αυτη η ιδιοτυπη ομηρια δεν θα περασει, οι μεθοδευσεις τους θα πεσουν στο κενο, κανενας συντροφος δεν ειναι μονος.

ΚΟΥΡΤ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡ ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα καταγγέλλει την Κυβέρνηση Παπανδρέου και την Αστυνομία για την άγρια καταστολή της μαζικής απεργιακής διαδήλωσης της 11ης Μάη στην Αθήνα.

Με μια πρωτοφανή σε βιαιότητα επιχείρηση διάλυσης πλήθους, οι πραιτωριανοί του Παπανδρέου, του Πάγκαλου και του Παπουτσή, θέλησαν να δείξουν την πυγμή τους σε βάρος του λαού, για χάρη της αντιπροσωπείας της Τρόικας που είχε φθάσει την προηγούμενη ημέρα για να υπαγορεύσει στα ανδρείκελα του ΠΑΣΟΚ το Μνημόνιο Νο2.

Ένας νέος άνθρωπος, ο 31χρονος Γιάννης Καυκάς, ενώ κρατούσε πανό στην πορεία, χτυπήθηκε και βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Οι γιατροί του Κρατικού Νικαίας διαπίστωσαν βαρείες κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και επισκληρίδιο αιμάτωμα και πρόέβησαν σε χειρουργική επέμβαση για να του σώσουν τη ζωή. Πολλές δεκάδες άλλοι διαδηλωτές με σοβαρά τραύματα γέμισαν τα νοσοκομεία από το βάρβαρο αιματοκύλισμα της εργατικής πορείας, ενώ ένας διαδηλωτής χειρουργήθηκε στον Ευαγγελισμό και του αφαιρέθηκε η σπλήνα.

Αν στις 6 Δεκέμβρη του 2009, όταν ο Παπανδρέου συνομιλούσε κρυφά με τον πρόεδρο του ΔΝΤ Στρος Καν για την επιβολή του πρώτου Μνημονίου, ο τότε υπουργός «Προστασίας» Χρυσοχοϊδης οργάνωσε την επίθεση στην πλατεία Συντάγματος στο μπλοκ του ΕΕΚ με θύμα την σ. Αγγελική Κουτσουμπού, τώρα, την παραμονή της επιβολής του δεύτερου, τρισεχειρότερου αντιλαϊκού Πακέτου, η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ οργάνωσε ένα δεύτερο δολοφονικό αιματοκύλισμα.

Το χτύπημα της εργατικής τάξης που αντιδρώντας στα βάρβαρα μέτρα της κρίσης έχει οργανώσει 12 γενικές απεργίες από την ανάληψη της κυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ, είναι το πρώτο μέτρο του δεύτερου, αντιλαϊκού Μνημονίου. Είναι η εγγύηση προς τους διεθνείς τραπεζίτες για το νέο δάνειο που ετοιμάζεται να λάβει η καπιταλιστική Ελλάδα δήθεν για να αποφύγει -για άλλη μια φορά- τη χρεοκοπία.

Είναι σαφές ότι η αναδιάρθρωση του καπιταλιστικού κρατικού χρέους περνά μέσα από την αναδιάρθρωση του ίδιου του αστικού Κράτους, ενώ η τελευταία περνά μέσα από τη συντριβή της αντίστα-

σης της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Αυτός είναι ο στόχος του αστυνομικού πογκρόμ τόσο ενάντια στους απεργούς διαδηλωτές το μεσημέρι της 11ης Μάη στο κέντρο της Αθήνας, όσο κι ενάντια στους μετανάστες εργάτες τα χαράματα της ίδιας μέρας με

προσχηματική αφορμή τη συγγενή δολοφονία ενός άτυχου 44χρονου άνδρα στη διασταύρωση των οδών Γ' Σεπτεμβρίου και Ηπείρου.

Πίσω από την ακραία κρατική βία, που συνεπικουρείται από τη δράση των δολοφονικών νεοναζιστικών παρακρατικών συμμο-

ριών, βρίσκεται η κρίση του διεφθαρμένου αστικού πολιτικού συστήματος εξουσίας και της παραπαίουσας κυβέρνησης Παπανδρέου.

Το εργατικό και ευρύτερο λαϊκό κίνημα πρέπει να αντιτάξει τη δική του, ανεξάρτητη από την συμβιβασμένη συνδικαλιστική γρα-

Σε κρίσιμη κατάσταση η ζωή του Γιάννη Καυκά

**Επίσημο Ιατρικό Ανακοινωθέν
Γενικό Νοσοκομείο Νικαίας 11/05/2011 ώρα 21:10**

Ο τραυματίας Καυκάς Ιωάννης ετών 31 προσεκομίσθη στο νοσοκομείο με ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ γύρω στις 14.45, μετά από αναφερόμενο ξυλοδαρμό.

Η κλινική εξέταση ανέδειξε εξωτερικά τραύματα στο κρανίο, κυρίως δεξιά και ωτορραγία σύστοιχα. Παρουσίαζε σταδιακή έκπτωση του επιπέδου συνείδησης, και μέχρι την ολοκλήρωση της παροχής πρώτων βοηθειών παρουσίασε κόωμα με συνοδό ανισοκορία και χρειάστηκε να διασωληνωθεί επείγοντως.

Ο απεικονιστικός έλεγχος με επείγουσα αξονική τομογραφία εγκεφάλου ανέδειξε κατάγματα κρανίου και εκτεταμένο επισκληρίδιο αιμάτωμα δεξιού ημισφαιρίου, με αξιολογη παραεκτόπιση της μέσης γραμμής του εγκεφάλου.

Οδηγήθηκε επείγοντως στο χειρουργείο όπου Υποβλήθηκε σε κρανιοτομία για αφαίρεση του αιματώματος, αποσυμπίεση του εγκεφάλου και ανάσχεση της αιμορραγίας. Η επέμβαση ήταν επιτυχής. Ο ασθενής νοσηλεύεται στην μονάδα εντατικής θεραπείας υπό φαρμακευτική καταστολή και μηχανικό αερισμό.

Παρά την σχετική σταθεροποίηση η κατάσταση παραμένει κρίσιμη.

Το ανακοινωθέν υπογράφουν:

*Ο Διευθυντής Ιατρικής Υπηρεσίας και συντονιστής Διευθυντής της Β' Χειρουργικής Κλινικής Σταμάτιος Πίνης
Ο Θεράπων Ιατρός επιμελητής Α' της Νευροχειρουργικής Κλινικής Παναγιώτης Παπανικολάου*

Ασύλληπτη βαρ

**Ανακοίνωση Τοπικής Επιτροπής ΕΙΝΑΠ
Γενικού Νοσοκομείου
Νικαίας - 11/5/2011**

Σήμερα γίναμε μάρτυρες της ατέλειωτης και ασύλληπτης βαρβαρότητας που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση των μνημονίων προκειμένου να καταστείλει κάθε... υγιή αντίδραση πολίτη που αντιστέκεται στα σχέδια που απεργάζεται το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο και εφαρμόζουν πιστά οι υπηρέτες τους στη χώρα.

Δεκάδες τραυματισμένοι χτυπημένοι από τα ΜΑΤ διαδηλωτές διακομίστηκαν με το ΕΚΑΒ ή ήλθαν μόνοι τους στο νοσοκομείο μας. Οι περισσότεροι με θλαστικά τραύματα στο κεφάλι. Ανάμεσά τους 30χρονος διαδηλωτής που διακομίστηκε σε βαριά, προθανάτιο κατάσταση, με ανισοκορία και τεράστιο επισκληρίδιο αιμάτωμα. Αυτήν τη στιγμή χειρουργείται από συναδέλφους μας που αγωνίζονται να σώσουν τη ζωή του.

Καταγγέλλουμε την αστυνομική αυθαιρεσία και βαρβαρότητα.

Καταγγέλλουμε όλα τα μέλη της Ελληνικής Κυβέρνησης και τον πρωθυπουργό της χώρας για την δολοφονική απόπειρα ενάντια στον συγκεκριμένο

ΠΡΑΣΕΙ

Η ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

φειοκρατία, αυτοργανωμένη, μαζική, ενιαιομετωπική δράση, για να ανατραπεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και κάθε επίδοξος διάδοχός της, να τσακιστεί το αστικό Κράτος και να ανοίξει το δρόμο για μια επαναστατική σοσιαλιστική διεξοδό από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

- Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ – ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
- ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ – ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ-ΤΡΟΪΚΑΣ

- ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (ΕΕΚ-Τροτσκιστές)
Αθήνα 12/5/2011

βαρρότητα

συμπολίτη μας που είναι σε βαριά κατάσταση και κινδυνεύει η ζωή του, αλλά και ενάντια σε όλους τους άλλους διαδηλωτές.

Η βία και η καταστολή ενάντια στο λαό που αντιστέκεται έχουν κοντά ποδάρια.

Η κυβέρνηση, με την ασύστολη τακτική του βιασμού όλων των λαϊκών δικαιωμάτων που είναι απαραίτητα για την επιβίωση, αλλά και με την ωμή άσκηση βίας που άμεσα απειλεί τις ζωές συμπολιτών μας, το μόνο που καταφέρνει είναι να μεγαλώνει το πείσμα και την απόφαση που έχουμε πάρει να αγωνιστούμε μέχρι εσχάτων για να έχει ο λαός μας ψωμί, παιδεία και ελευθερία.

Δεν θα ησυχάσουμε μέχρις ότου τιμωρηθούν οι ένοχοι της δολοφονικής απόπειρας! Δεν θα ησυχάσουμε μέχρις ότου κερδίσει ο λαός μας όλα όσα δικαιούται!

Για μια ακόμη φορά, για 11η ή 12η φορά μέσα σε ενάμιση χρόνο από την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ, η εργατική τάξη κατέβηκε σε 24ωρη γενική απεργία.

Όχι χάρη στις συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες, αλλά παρά και ενάντια σ' αυτές, μεγάλες μάζες επιμένουν να βρίσκονται στους δρόμους του αγώνα.

Η απεργία σημείωσε μεγάλη επιτυχία στους περισσότερους κλάδους του δημόσιου τομέα, στις ΔΕΚΟ, αλλά συχνά και στον ιδιωτικό τομέα.

Παρά τους φόβους, που μεγάλωσαν από τη σχετικά μικρή συμμετοχή στις πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις (που είχαν το "δικαιολογητικό" της τελευταίας Κυριακής των Πασχαλινών διακοπών), μεγάλα πλήθη πήραν μέρος στις απεργιακές συγκεντρώσεις

και πορείες σε όλες τις πόλεις της χώρας.

Στην Αθήνα, όπως συνηθίζεται τον τελευταίο καιρό έγιναν τρεις συγκεντρώσεις. Μια του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, με συμμετοχή ενός πλήθους έως 10 χιλιάδων (η αστυνομία έδωσε 6.000), στην Ομόνοια, έληξε πολύ γρήγορα, πριν ξεκινήσουν οι άλλες πορείες. Η συγκέντρωση των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ με συμμετοχή λίγων σωματείων κυρίως από ΔΕΚΟ (ΔΕΗ κλπ) ήταν απογοητευτική. Στην πορεία που ακολούθησε μέσω 3ης Σεπτεμβρίου είναι ζήτημα αν πορεύτηκαν μερικές εκατοντάδες.

Η συγκέντρωση στο Μουσείο, με πυρήνα το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων σωματείων και τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, έδωσε την ευκαιρία σε δεκάδες χιλιάδες να

πάρουν μέρος σε μια ανεξάρτητη διαδήλωση διαμαρτυρίας και μάχης κατά της κυβέρνησης του Μνημονίου και της Τρόικας. Πολλές δεκάδες σωματεία του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα και συλλογικότητες από διάφορες συνοικίες και περιοχές της Αθήνας έκαναν αισθητή την παρουσία τους. Εδώ ήταν οι δάσκαλοι και καθηγητές του δημόσιου, και οι πανεπιστημιακοί που αγωνίζονται ενάντια στην διάλυση της παιδείας, σωματεία από δήμους, από εταιρίες κινητής τηλεφωνίας, οι εργαζόμενοι με μηχανάκια (ΣΒΕΟΦ), οι μάγειροι, δημοσιογράφοι και απολυμένοι δημοσιογράφοι, κινηματογραφιστές, αλλά επίσης το Κίνημα "Δεν Πληρώνω" και τα φοιτητικά μπλόκ. Αισθητή ήταν η παρουσία των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς της αναρχίας και αυτονομίας.

Προκλητική παρουσία της αστυνομίας

Αυτή την πορεία είχε επιλέξει η αστυνομία να επιτηρεί με ασφυκτικό και προκλητικό τρόπο. Αν και κανένα επεισόδιο δεν γινόταν δεκάδες διμοιρίες ΜΑΤ έζωναν την πορεία και βάδισαν σε απόσταση αναπνοής – ένας χρυσός κανόνας για να προκληθούν επεισόδια με τους διαδηλωτές που φώναζαν «έξω απ' την πορεία η αστυνομία».

Τελικά, το σχέδιο της αστυνομίας και προφανώς (;) του υπουργείου που κατ' ευφημισμό λέγεται Προστασίας του Πολίτη, ευδοκήθηκε, προς το τέλος της πορείας, όταν τα τελευταία μπλόκ έφθασαν στη Βουλή και άρχισαν να κινούνται προς τα Προπύλαια και την Ομόνοια. Γύρω στις 2 παρά 10 άρχισε πόλεμος. Με μικροαφορμές, που σε άλλες περιπτώσεις περνούν απαρατήρητες, η αστυνομία ξεκίνησε έναν καταγισμό ρίψης ασφυξιογόνων χημικών αερίων, βομβιδίων κρότου-λάμψης και επιθέσεων πάνω σε οργανωμένα μπλόκ. Για κάμποσα λεπτά της ώρας η οδός Πανεπιστημίου είχε γίνει σφαγείο. Διαδηλωτές, άνδρες και γυναίκες, νέοι και μεγαλύτεροι ήταν κάτω χτυπημένοι, άλλοι με ανοιγμένα κεφάλια, άλλοι ημιλυπόθυμοι από τα χημικά, άλλοι χτυπημένοι σε διάφορα μέρη του σώματος. Το μπλόκ του ΕΕΚ ήταν προς το τέλος της πορείας, αλλά όχι τελευταίο· πίσω του πορεύονταν σημαντικός όγκος διαδηλωτών. Ξαφνικά, μετά την επίθεση κοντά στο Νομισματικό Μουσείο, το ΕΕΚ βρέθηκε τελευταίο στη διαδήλωση. Οι σύντροφοι, παρά την επίθεση κατόρθωσαν να κρατήσουν το μπλόκ στο δρόμο. Όλη η

πορεία που ακολουθούσε διαλύθηκε βάρβαρα, κεφάλια άνοιξαν, τα πανό ποδοπατήθηκαν από τους αφηνιασμένους Ματατζήδες. Μέχρι την Ομόνοια οι ρίψεις χημικών ήταν συνεχείς χωρίς να υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος. Προφανώς η διαταγή ήταν «χτυπάτε, λιώστε τους» και οι ΜΑΤατζήδες με υπερβάλλοντα ζήλο έλιωναν κεφάλια.

Ο τραγικός απολογισμός έγινε γνωστός αργότερα. Ο Γιάννης Καυκάς, 31 χρόνων μεταπτυχιακός, που κρατούσε το πανό της Συνέλευσης Κυψέλης/Πατησίων, δίνει τη μάχη για τη ζωή, ένας άλλος νέος έχασε τη σπλήνα του, σχεδόν 100 μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία για παροχή πρώτων βοηθειών. Περί τους 30 ήταν οι συλληφθέντες, 12 εκ των οποίων παραπέμπονται, οι 7 με κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος.

Την επόμενη ημέρα, Πέμπτη 12/5 πάνω από 10.000 διαδηλωτές πήραν μέρος σε πορεία καταδίκης της αστυνομικής βίας. Την ίδια μέρα, εκμεταλλευόμενοι το αίμα ενός αδικωμένου 44ετηράχρονου άνδρα που δολοφονήθηκε για να του κλέψουν μια βιντεοκάμερα, οι φασίστες, με τη ναζιστική μέθοδο της συλλογικής τιμωρίας (αν και δεν είναι σαφής η ταυτότητα των δολοφόνων) και με τη συνδρομή και της αστυνομίας χτυπούσαν και δολοφονούσαν μετανάστες. Ένας νεκρός και 25 τραυματίες ήταν ο πρώτος απολογισμός. Με ένα ρηκό και खुδαίο λόγο ράτσας, αίματος και πατριδας, επικειρούν να στρέψουν τη συσσωρευμένη οργή για την οικονομική και κοινωνική κρίση όχι εναντίον των «από πάνω», των κυρίαρχων τάξεων που ευθύνονται για την κρίση, αλλά εναντίον των «από κάτω», των προσφύγων και μεταναστών που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα. Αλλά οι ίδιες αιτίες που γεννάνε την οικονομική χρεοκοπία της Ελλάδας, και άλλων χωρών της Ευρώπης, γεννάνε τα κύματα μετανάστευσης και προσφυγιάς.

Η Ελλάδα, αποσταθεροποιημένη από την οικονομική χρεοκοπία, με ένα πολιτικό σύστημα σε ηθική και πολιτική σήψη, με μια εργατική τάξη μαχητική και ανυπότακτη, με τη νεολαία εμπνευσμένη από την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, βρίσκεται σε συνθήκες εμφυλίου πολέμου, χαμηλής, ακόμα, έντασης. Όλοι οι όροι για τη διαμόρφωση μιας επαναστατικής κατάστασης, με τον αντεπαναστατικό συμπληρωματικό της πόλο, ωριμάζουν. Σύντροφοι γρηγορείτε!

Θόδωρος Κουτσουμπός

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΕΝΕ

Τα πρόσφατα γεγονότα της Fukushima δεν είναι ούτε τα πρώτα ούτε τα τελευταία στη μακρά ιστορία των πυρηνικών ατυχημάτων και, κυρίως, δεν ήταν από τα χειρότερα όπως προσπαθούσαν για διάφορους άσχετους λόγους να διατυμπανίσουν τα ΜΜΕ του αστικού τύπου.

Τα ίδια ΜΜΕ αδιαφόρησαν εντελώς ωστόσο όταν κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα η επίσημη ανακοίνωση της ανεξάρτητης Γαλλικής Επιτροπής Ραδιενέργειας (**Commission de Recherche et d'Information Indépendantes sur la Radioactivité / CICRIS**) η οποία προειδοποιούσε για υπαρκτούς και σοβαρούς κινδύνους από την αύξηση των συγκεντρώσεων ραδιενεργού Ιωδίου 131 στην ατμόσφαιρα της Ευρώπης! Το ίδιο και οι υπόλοιπες κρατικές αρχές (ΕΕΑΕ, Δημόκριτος) οι οποίες ούτε καν αξίωσαν να κάνουν μια εμπεριστατωμένη έρευνα για το θέμα αυτό – και εάν έκαναν προτίμησαν να την κρατήσουν για τον εαυτό τους!

Φυσικά και το ατύχημα της Fukushima δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνο του Chernobyl το 1986 του οποίου οι συνέπειες όχι μόνον είναι ακόμη σήμερα υπαρκτές αλλά και αποτελούν ακόμη πηγή σοβαρών κινδύνων με δεδομένη τη διαρκή φθορά και καταστροφή της πρώτης τοιμεντένιας σαρκοφάγου. Μόλις το 2003 αποφασίστηκε η τοποθέτηση μιας νέας τεράστιας σαρκοφάγου η οποία αναμένεται να ολοκληρωθεί μέσα στο 2013 και θα σκεπάσει το παλιό εργοστάσιο κυλιόμενα πάνω σε σιδηροδρομικές ράγες. Η γιγάντια αυτή κατασκευή

θα έχει μήκος 100 μ, ύψος 150 μ και πλάτος 270 μ και αναμένεται να κοστίζει περίπου 1,2 δις δολάρια.

Οι «ειδικοί» ακόμη διαφωνούν για το ύψος των απωλειών από καρκινογενέσεις. Πρόσφατες αναφορές το 2006 τους εκτιμούσαν κάπου ανάμεσα σε 30.000 με 60.000 ενώ αναφορές της Greenpeace

μιλούν ακόμη και για 200.000 νεκρούς! Η περίφημη «Ζώνη Αποκλεισμού» (Exclusion Zone / Zone of Alienation) φτάνει σε ακτίνα περί τα 30 χλμ μέσα στην οποία μεγάλα ζώα πέθαναν μαζικά τον πρώτο χρόνο του ατυχήματος από βλάβες του θυρεοειδούς. Η μέση δόση ακτινοβολίας γάμα γύρω από την περιοχή του αντιδραστήρα παραμένει ακόμη και σήμερα σε ποσοστά 10 – 20 φορές πιο υψηλά από το αποδεκτό.

Και ενώ αυτά τα στοιχεία είναι γνωστά και μπορεί κανείς να τα αντλήσει εύκολα από τις υπάρχουσες πηγές, η νέα εξόρμηση της πυρηνικής βιομηχανίας άρχισε να κάνει κρούσεις και προς την Ελληνική πλευρά ήδη από το 2007 όταν γνωστό στέλεχος και σύμβουλος της τότε κυβέρνησης των ΗΠΑ κατέφθασε για να δώσει διάλεξη για τις νέες προόδους στον τομέα της τεχνολογίας παραγωγής πυρηνικής ενέργειας. Είχαν ήδη προηγηθεί δημοσιεύματα για ανάλογες κινήσεις σε γείτονες όπως Αλβανία, Βουλγαρία και Τουρκία. Ακόμη και σε χώρες της Β. Αφρικής.

Στη νέα αυτή εξόρμηση δε συμμετείχαν μόνον βιομηχανίες των ΗΠΑ αλλά και η μεγάλη ανταγωνίστρια Γαλλική EDF πράγμα λογικό καθώς η Γαλλία είναι η μόνη Ευρωπαϊκή χώρα

η οποία παράγει γύρω στο 80% της ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνικούς σταθμούς και η αστική της τάξη είναι από τους κύριους ανταγωνιστές των αμερικανικών συμφερόντων ανά τον κόσμο.

Ελάχιστοι συναγωνιστές συγκεντρώθηκαν τότε στο ΕΙΕ [Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών] σε συνάντηση που έγινε με πρωτοβουλία του τότε υπουργού Σιούφα για να αποκρούσουν την επέλαση των πυρηνικών. Ανάμεσά τους και ο αείμνηστος συνάδελφος Ιωάννης Μπακόπουλος παλιό στέλεχος του ΕΚΚΕ με τον οποίο είχαμε μοιραστεί αρκετές παρόμοιες στιγμές. Ευτυχώς για εμάς, οι ίδιοι οι Άγγλοι ομιλητές συμπέραναν ότι το νομικό πλαίσιο στην Ελλάδα και η εν γένει διάτρητη αξιοπιστία του δημόσιου τομέα καθιστούσε πολύ προβληματική την εγκατάσταση πυρηνικών σταθμών! Αναρωτιέται βέβαια κανείς, τι την καθιστά πιο ελκυστική σε χώρες όπως η Αλβανία ας πούμε, στην οποία προφανώς ο δημόσιος τομέας διακρίνεται για την βρετανικού τύπου οργάνωση!

Είναι περιττό να αναφερθούμε για άλλη μια φορά στα πολυσυζητημένα επιχειρήματα γύρω από το υψηλό κόστος των πυρηνικών σταθμών που εκτός από το κόστος εγκατάστασης περιλαμβάνουν και το κόστος αποκομιδής των πάσης φύσεως αποβλήτων αλλά και αποσυναρμολόγησης των σταθμών αυτών μετά από 30 – 40 χρόνια και το οποίο πολύ πονηρά οι εταιρείες πάντοτε μετακυλίζουν στους φορολογούμενους λαούς μέσω των συμφωνιών που συνάπτονται με τα ενδιαφερόμενα κράτη. Κατ' αυτόν τον τρόπο μπορεί, ας πούμε, η Κιλοβατώρα να φαίνεται ότι κρεώνεται στο μισό από ό,τι τελικά θα φτάσει στον καταναλωτή ακόμη και με έμμεσο τρόπο (φόρους

κλπ). Όπως είναι σχεδόν πλεονασμός να ξαναμιλήσουμε για τα βυθισμένα ναυάγια από τη μαφία των αποβλήτων ακόμη και καταμεσής της Μεσογείου με άγνωστες συνέπειες για την αλιεία και την οικολογική ισορροπία της περιοχής.

Εκείνο όμως που συστηματικά αποφεύγεται να ειπωθεί είναι ότι και εάν ακόμη γίνονταν δεκτές όλες αυτές οι επενδύσεις, τότε όλο το Ουράνιο της Γης δε θα επαρκούσε για περισσότερα από 50 χρόνια, και αυτό μετά βίας, δεδομένης της διαρκούς αύξησης των ενεργειακών αναγκών! Συν τοις άλλοις, από τους ήδη υπάρχοντες πυρηνικούς σταθμούς, περισσότεροι από τους μισούς είναι πεπαλαιωμένοι και θα έπρεπε να αντικατασταθούν γεγονός που καθιστά ακόμη πιο ασύμφορη την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από τα πυρηνικά.

Ίσως έχει περισσότερο ενδιαφέρον να δώσουμε ορισμένα επιπλέον στοιχεία για τα παραλειπόμενα της πυρηνικής βιομηχανίας που αποδεικνύουν μια πολύ μεγαλύτερη επιστημονική απάτη που διεξήχθη ήδη από τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες. Πρόσφατα στοιχεία που απελευθερώθηκαν από τον τομέα των στρατιωτικών ερευνών έδειξαν ότι οι ΗΠΑ είχαν ήδη πειραματιστεί με κατά πολύ ασφαλέστερους αντιδραστήρες υγρού Θωρίου για χρήση σε πυρηνοκίνητα κατασκοπευτικά αεροσκάφη και ίσως και δορυφόρους και πυραύλους. Μάλιστα, το σχέδιο της πυρηνικής πυραυλοκίνησης επανήλθε πρόσφατα τόσο από κοινές εργασίες Ρώσων και Κινέζων επιστημόνων όσο και από τους ίδιους τους αμερικανούς οι οποίοι αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της οικονομικής αποτυχίας του διαστημοπλοίου Space Shuttle και

αναγκάζονται πλέον να στέλνουν τα οχήματά τους από Ρωσικά κοσμοδρόμια.

Ήταν λοιπόν γνωστό, ήδη από τη δεκαετία του 60, ότι αντί για τη χρήση του Ουρανίου, η χρήση του Θωρίου επέτρεπε τη δημιουργία των πλέον ασφαλών αντιδραστήρων οι οποίοι δεν εκρήγνυνται κατά τον τρόπο του Chernobyl αλλά θα είχαν πιθανότατα μεγαλύτερο κόστος κατασκευής ή με κάποιον τρόπο μικρότερο ποσοστό κέρδους. Ο μόνος άλλος αποτρεπτικός λόγος για τη χρήση τους θα μπορούσε να αναζητηθεί στις στρατιωτικές χρήσεις των παραγώγων των αντιδραστήρων Ουρανίου για τη βιομηχανία των πυρηνικών όπλων ιδιαίτερα στη φάση του Ψυχρού Πολέμου. Σήμερα, η Ινδική κυβέρνηση ενδιαφέρεται για την επανενεργοποίηση αυτού του σχεδίου καθώς διαθέτει μερικά από τα μεγαλύτερα παγκόσμια αποθέματα αυτού του υλικού.

Χαρακτηριστικά, το Θόριο είναι ένα υλικό τέσσερις φορές πιο άφθονο από το σχάσιμο Ουράνιο αλλά η διάσπαση του απαιτεί κρίση επιταχυντικών διατάξεων (γι αυτό και είναι καλύτερα ελεγχόμενη η αντίδραση σε σχέση με την εκρηκτική αντίδραση του Ουρανίου) με μεγαλύτερο κόστος κατασκευής. Άλλο πλεονέκτημά του θεωρείται η μείωση των αποβλήτων λόγω του διαφορετικού κύκλου αντιδράσεων ωστόσο αυτό το πρόβλημα δεν μπορεί ποτέ να εξαλειφθεί εκτός και επιτευχθεί ποτέ η πυρηνική σύντηξη η οποία παραμένει άπαστο όνειρο για την ώρα και της οποίας το κόστος εάν ποτέ επιτευχθεί προβλέπεται να είναι αστρονομικό και επιπλέον θα προκαλούσε την εξάρτηση των μικρότερων χωρών από τις λίγες τεχνολογικά αναπτυγμένες χώρες που θα ήταν ικανές για κάτι τέτοιο.

Η κατάσταση αυτή δεδομένων και των συνθηκών του διεθνούς ανταγωνισμού, δεν φαίνεται να αφήνει πολλά περιθώρια αισιοδοξίας δεδομένου ότι οι τρέχουσες τεχνολογίες ανανεώσιμων πηγών (ηλιακά, φωτοβολταϊκά) δεν μπορούν να καλύψουν περισσότερο από το 20% των τρεχουσών αναγκών. Επιπλέον, η λογική με την οποία επιβάλλονται τα φωτοβολταϊκά στην Ελλάδα, σαν μέτρο για την εξυπηρέτηση ενός περιθωροποιημένου αγροτικού τομέα που αφέθηκε στην τύχη του πει δεκαετίες να ζει από επιδοτήσεις, δείχνει την ανικανότητα του συστήματος να προβεί σε μια ορθολογικότερη κατανομή των πι-

Κυκλοφόρησε το 93ο τεύχος της Ουτοπίας

ΡΓΕΙΑΣ

ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΦΟΡΤΙΑ

συσσωρεύονται στην Κύπρο

γών ενέργειας και την προώθηση της αποκέντρωσης των δικτύων.

Όμως, υπάρχουν πολύ περισσότερα αποδοτικές τεχνολογικές λύσεις τις οποίες η πολιτεία αγνοεί προς το παρόν αλλά πιθανότατα θα αποτελέσουν την αιχμή του δόρατος στο μέλλον εφόσον επιτευχθεί η πρώτη πειραματική δοκιμή τους. Ο γράφων συνεργάζεται τα τελευταία δύο χρόνια με τον τέως καθ. των ηλ/μκx. του ΕΜΠ, κο Χρήστο Παπαγεωργίου, εφευρέτη της Αιωρούμενης Ηλιακής Καμινάδας του οποίου η πρώτη πειραματική εφαρμογή αναμένεται μέσα στο καλοκαίρι. Το σύστημα αυτό προκρίνεται πιθανώς ως το καλύτερο από τα υπάρχοντα λόγω της δυνατότητας άμεσης αξιοποίησης της ηλιακής ενέργειας με μετατροπή της σε ανοδικά ατμοσφαιρικά ρεύματα πολύ μεγάλης παροχής ικανά σε μεγάλες μονάδες να αποδώσουν μέχρι και 100 Κιλοβατώρες με κόστος που πλησιάζει μόνο τα 4 σέντς την Κιλοβατώρα. Επιπλέον, δεν απαιτεί την παρουσία άλλου θερμικού σταδίου και ως εκ τούτου υδάτινων πόρων πλησίον και άρα θα μπορούσε να λειτουργεί αδιάλειπτα σε οποιοδήποτε ερημικό περιβάλλον.

Πιθανά, και άλλες πρωτοποριακές τεχνολογίες μεγάλης κλίμακας είναι εφικτές, ίχνη των οποίων μπορεί να φαίνονται κατά καιρούς στο διαδίκτυο, αλλά είναι προφανές ότι ο ανορθολογισμός του υπάρχοντος συστήματος στον σχεδιασμό και την εφαρμογή δεν αφήνει περιθώρια σωστής ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων παρασύροντας έτσι μεγάλα τμήματα της υπηλίου σε διαρκή φθορά και απαξίωση προς όφελος μιας παρακμασμένης υπερεθνικής ελίτ. Οι πρόσφατες εξεγέρσεις στην Β. Αφρική και τη Λιβύη δείχνουν πόσο οι αστικές τάξεις αγωνιούν για τη «δημοκρατική» μετάβαση των μέχρι πρότινος δικτατορικών καθεστώτων και ισχυρών συμμάχων της προκειμένου να εξασφαλίσουν τόσο την απρόσκοπτη συνέχιση της επιρροής τους όσο και την πλαγιοκόπηση του Ασιατικού Άξονα που ακούει πλέον στο όνομα BRIC. Ας ελπίσουμε μόνον ότι οι προοδευτικές δυνάμεις θα βρουν το σθένος να ανακόψουν αυτή την πορεία πριν είναι πολύ αργά.

Θεοφάνης Ράπτης*

*Ο Θεοφάνης Ράπτης είναι συνεργάτης ΔΤΕ-ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος»

Μια εντελώς νέα και εκρηκτική κατάσταση διαμορφώνεται και στην Κύπρο, ιδιαίτερα κρίσιμη για την εργατική τάξη όλης της περιοχής. Οι τέσσερις γενικές απεργίες των τουρκοκύπριων εργαζόμενων τους τρεις πρώτους μήνες του 2011, σε συνδυασμό με την επανάσταση του αραβικού προλεταριάτου και την επιδείνωση της οικονομικής κρίσης στην Κυπριακή Δημοκρατία, έχουν εντείνει τη δυναμική της αποσταθεροποίησης σε όλο το νησί.

Η απεργιακή έκρηξη των τουρκοκυπρίων ήρθε αμέσως μετά την κατάρρευση της κεντροαριστερής Κυβέρνησης Ταϊλάτ που όπως και ο σταλινοειδής Χριστόφιας του ΑΚΕΛ είχε γεννήσει την προσδοκία ότι θα έλυσε το κυπριακό. Αντίθετα όμως, όχι μόνο οι συνομιλίες κατέληξαν σε φιάσκο, αλλή και με τα νεοφιλελεύθερα μέτρα που πήρε βρέθηκε αντιμέτωπος με τους ήδη εξαθλιωμένους εργαζόμενους. Η άνοδος στην εξουσία του δεξιού εθνικιστικού Κόμματος Εθνικής Ενότητας με την κυβέρνηση Έρογλου μεγάλωσε το χάσμα μεταξύ της τουρκοκυπριακής αστικής πολιτικής ελίτ, της επικυρίαρχης «μπτέρας Τουρκίας» του Ερντογάν και των μαζών. Η χρεοκοπία του κατοχικού καθεστώτος ανάγκασε τον Έρογλου, στα τέλη του 2010, να ζητήσει άμεση οικονομική βοήθεια από την τουρκική Κυβέρνηση παίρνοντας για απάντηση ένα πακέτο μέτρων σκληρής λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων μαζί με τις εθνικά ταπεινωτικές δηλώσεις

του τούρκου πρωθυπουργού, ο οποίος παρομοίασε τους Τουρκοκύπριους με «θεραπαινίδες της Τουρκίας». Αυτό έδωσε την αφορμή για την κινητοποίηση των τουρκοκύπριων εργαζόμενων που πολύ σύντομα πήρε πολιτικό, δηλαδή αντικατοχικό χαρακτήρα. Αυτό που έχει υπονομευτεί είναι το αίσθημα «εθνικής ενότητας με την Τουρκία» δια μέσου του οποίου δικαιολογούνταν η κατοχή.

Η ταξική ενότητα περίπου 30 εργατικών οργανώσεων έγινε δυνατή εξαιτίας της δημιουργίας της ενιαίας Συνδικαλιστικής Πλατφόρμας που διοργάνωσε τις τρεις Γενικές Απεργίες. Η οξεία όμως σύγκρουση που δημιούργησε με την ίδια την Κυβέρνηση Ερντογάν, έκανε τα πολιτικά κόμματα, και κυρίως αυτά της αριστεράς, να ξεκινήσουν την αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Την ίδια στιγμή η Κυπριακή Δημοκρατία καθώς βαδίζει προς τις βουλευτικές εκλογές της 22ης Μαΐου, έχει γνωρίσει τις πρώτες πικρές γεύσεις της παγκόσμιας καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Το πάλη ποτέ ισχυρό «οικονομικό θαύμα», ένα παρασιτικό κέντρο υπηρεσιών θρεμμένο με το μαύρο χρήμα από τις μαφίες όλου του κόσμου (ιδιαίτερα από τη ρώσικη μαφία), πνέει τα λοίσθια, δίνοντας τη θέση του σε μία πραγματικότητα που αρχίζει να θυμίζει όλο και πιο ανησυχητικά την χρεοκοπημένη καπιταλιστική Ελλάδα. Ο ιός της ελληνικής χρεοκοπίας έχει ήδη μοιχώνει τον κυπριακό τραπεζικό τομέα. Η

δεύτερη υποβάθμιση της κυπριακής οικονομίας μέσα σε λίγους μήνες από τον Standart and Poors έγινε μία μέρα μετά την τελευταία υποβάθμιση της ελληνικής οικονομίας από τον ίδιο οίκο. Η αιτιολογία της υποβάθμισης, αναφερόταν στη μεγάλη έκθεση της κυπριακής οικονομίας στο ελληνικό χρέος.

Μέσα σε αυτήν την κατάσταση οι βουλευτικές εκλογές της 22ης Μαΐου είναι απλώς μία στιγμή στην κοινωνική και πολιτική κρίση που αναπτύσσεται στην Κύπρο. Το ΑΚΕΛ με την καπιταλιστική Κυβέρνηση που σχημάτισε, απογοήτευσε τις μάζες που περίμεναν μία λύση στο κυπριακό στη βάση μιας αριστερής αντιιμπεριαλιστικής ένωσης ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζόμενων. Τώρα, η επόμενη των εκλογών αναγκάζει την Κυβέρνηση και τη βουλή να έρθουν αντιμέτωποι με τα καυτά ζητήματα της κατεδάφισης των κοινωνικών κατακτήσεων των εργαζομένων στους μισθούς και τις συντάξεις. Την ίδια στιγμή το δηλητήριο του εθνικισμού, με επιθέσεις ενάντια στους μετανάστες, χύνεται ξανά από τους φασίστες του ΕΛ.ΑΜ (κυπριακή χρυσή αυγή) με τη συμμετοχή στελεχών του ΔΗΚΟ -συμμάχων του ΑΚΕΛ στην Κυβέρνηση συνεργασίας- και την ανοιχτή υποστήριξη του τύπου, της αστυνομίας και της εκκλησίας.

Η προλεταριακή επανάσταση στην Μέση Ανατολή και την Αφρική επισπεύδει για το καλοκαίρι την κατάθεση μιας νέας πρόταση για το κυπριακό, από

τον ΟΗΕ. Μία πρόταση που δε μπορεί παρά να είναι μια νέα εκδοχή θεσμοποίησης της διχοτόμησης και της κατοχής, για την οριστική παράδοση της Κύπρου στον ιμπεριαλισμό και την χρησιμοποίησή της, ως επιχειρησιακής βάσης στην επίθεση που διεξάγει ενάντια στην εξελιχόμενη επανάσταση των αραβικών μαζών και του προλεταριάτου. Ήδη, εξάλλου, οι βρετανικές βάσεις στην περιοχή του Ακρωτηρίου, έχουν χρησιμοποιηθεί από τον βρετανικό στρατό για την επέμβαση στη Λιβύη.

Το εργατικό κίνημα, η νεολαία που με την κινητοποίησή τους το 2004 απέτρεψαν την εφαρμογή του καταστροφικού σχεδίου Ανάν, πρέπει να καταλάβουν ότι ενάντια στις αυταπάτες που καλλιεργεί το ΑΚΕΛ, οι νέες ανάγκες του ιμπεριαλισμού και των αρχουσών τάξεων σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία δε μπορούν να συμβιβαστούν με τις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις και επιθυμίες του κυπριακού λαού και της νεολαίας. Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας με τον ιμπεριαλισμό και τους καπιταλιστές μόνο καταστροφές τύπου 1974 μπορεί να γεννήσει. Ένα ασυμβίβαστα διεθνιστικό επαναστατικό Κόμμα πρέπει να χτιστεί στην Κύπρο για να συσπειρώσει τους τουρκοκύπριους και ελληνοκύπριους εργάτες και νεολαίους σε ένα πρόγραμμα πάλης για μια ανεξάρτητη σοσιαλιστική Κύπρο στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας των λαών της περιοχής.

E.A

➤ Αλληλεγγύη στους Ουκρανούς ανθρακωρύχους ◀

Οι καπιταλιστές της Ουκρανίας συνεχίζουν να επιτίθενται στα δικαιώματα της τάξης των εργατών, επιτιθέμενοι στην πρωτοπορία τους, σε κάθε πραγματικά ανεξάρτητο σωματείο. Έτσι, πράγματι πτήθηκε το Ανεξάρτητο Συνδικάτο των Ανθρακωρύχων του Κρίνμπασ (NPGK), που δραστηριοποιήθηκε στην περιοχή του Dniproretrovnsk και πιο πριν στο ορυχείο σιδηρομεταλλεύματος "Οκτώβρης" του Κρίνοβ Ρογ(KZHRK). Το συνδικάτο ένωσε περίπου 500 ανθρακωρύχους και υπερασπίστηκε ενεργά τα συμφέροντα των εργατών. Ο ηγέτης του NPGK, Nikita Stotsky, δεν παραιτήθηκε, ενώ είχε ήδη περάσει από δύο ντουζίνες δίκες απαιτώντας συμμόρφωση με τα νόμιμα δικαιώματα του NPGK. Αντίθετα, από τη θέση του αντιτάχθηκε στη διοίκηση και τους ιδιοκτήτες του KZHRK.

Στην περίπτωση της ήττας του NPGK η διοίκηση του KZHRK (πολλά από τα μέλη του είναι ή ήταν πρόσφατα βουλευτές των τοπικών αρχών του δεξιού κόμματος "Η Ουκρανία μας", με επικεφαλής τον πρώην Πρόεδρο Βίκτορ Γιουσένκο) υποστηρίχθηκε ενεργά από την ηγεσία της συνομοσπονδίας NPGU, στην οποία υπάγεται το NPGK. Το NPGU σχετίζεται με έναν από τους μεγαλύτερους οικονομικούς και πολιτικούς ομίλους της Ουκρανίας, το δεξιό κόμμα

γύρω από τον Γιούλια Τιμοσένκο, και διεξάγει μια ενεργό πολιτική στήριξη των επιχειρηματιών τους και των πολιτικών τους. Με τη βοήθεια της διοίκησης του KZHRK, τα αφεντικά του NPGU κατάσχασαν τα γραφεία και όλη την περιουσία του NPGK.

Εκατοντάδες εργάτες του KZHRK παλεύουν για να επαναφέρουν τα δικαιώματα του μαχητικού τους συνδικάτου. Όταν η διοίκηση της εταιρείας, η τοπική αυτοδιοίκηση και τα διεφθαρμένα δικαστήρια δεν κάνουν πίσω, η αλληλεγγύη των εργατών είναι αναγκαία!

Απαιτούμε η διοίκηση του σιδηρομεταλλεύματος να αποκαταστήσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα του NPG Κρίνμπασ, να σταματήσει να παρεμβαίνει στις δραστηριότητες του συνδικάτου και να επιστρέψει την περιουσία του! Κάτω τα χέρια από τον ηγέτη του NPGK Nikita Stotsky!

Συντονιστικό Συμβούλιο του εργατικού κινήματος της Ουκρανίας (KSRD)

<http://proletar.org.ua> <<http://proletar.org.ua/>>
Στείλτε στο ΕΕΚ επιστολές αλληλεγγύης και στήριξης στους σύντροφους του NPGK

Φρίντριχ Ένγκελς

Το Παρίσι των εργατών με την Κομμούνα του θα γιορτάζεται πάντα σαν δοξασμένος προάγγελος μιας νέας κοινωνίας. Τους μάρτυρες της έχει κλείσει μέσα στη μεγάλη της καρδιά η εργατική τάξη. Τους εξολοθρευτές της τους κάρφωσε κιόλας η ιστορία στον πάσαλο της ατιμώσης απ' όπου δε μπορούν να τους λυτρώσουν μήτε όλες οι προσευχές των παπάδων τους.

(Καρλ Μαρξ)

140 χρόνια από την Κομμούνα του Παρισιού

Τις τελευταίες ημέρες του Μαΐου 1871 η αστική επανάσταση θριάμβευσε στο Παρίσι. Η εργατική επανάσταση, που ξέσπασε στις 18 Μαρτίου είχε νικηθεί. Τα πολυβόλα εκτελούσαν τους αιχμάλωτους επαναστάτες εργάτες. Στη διάρκεια της Ματωμένης Εβδομάδας (La semaine sanglante), από τις 21 - 28 Μαΐου 1871, ένας ανεξακριβώτος αριθμός από 17.000 έως 30.000 επαναστάτες εργάτες, άνδρες και γυναίκες, εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες. Οι τελευταίοι εκατόν σαράντα επτά Κομμουνάροι εκτελέστηκαν το απόγευμα της 28ης Μαΐου στο νεκροταφείο Περ Λασέζ όπου είχαν οχυρωθεί, στο σημείο που είναι γνωστό ως Τοίχος των Κομμουνάρων. Η πρώτη επαναστατική εργατική κυβέρνηση κι η πρώτη απόπειρα του προλεταριάτου να πάρει τις τύχες του στα χέρια του γνώρισε την αιματηρή καταστολή.

«Η φάλαγγα των αιχμαλώτων σταμάτησε στη λεωφόρο Ουρική και παρατάχθηκε κατά τετράδες ή πεντάδες στο πεζοδρόμιο κατά μήκος του δρόμου. Ο στρατηγός μαρκήσιος ντε Γκαλλιφέ και το επιτελείο του κατέβηκαν από τ' άλογα κι άρχισαν την επιδεώρηση, αρχίζοντας από την αριστερή πτέρυγα. Ο στρατηγός προχωρούσε αργά και επιδεω-

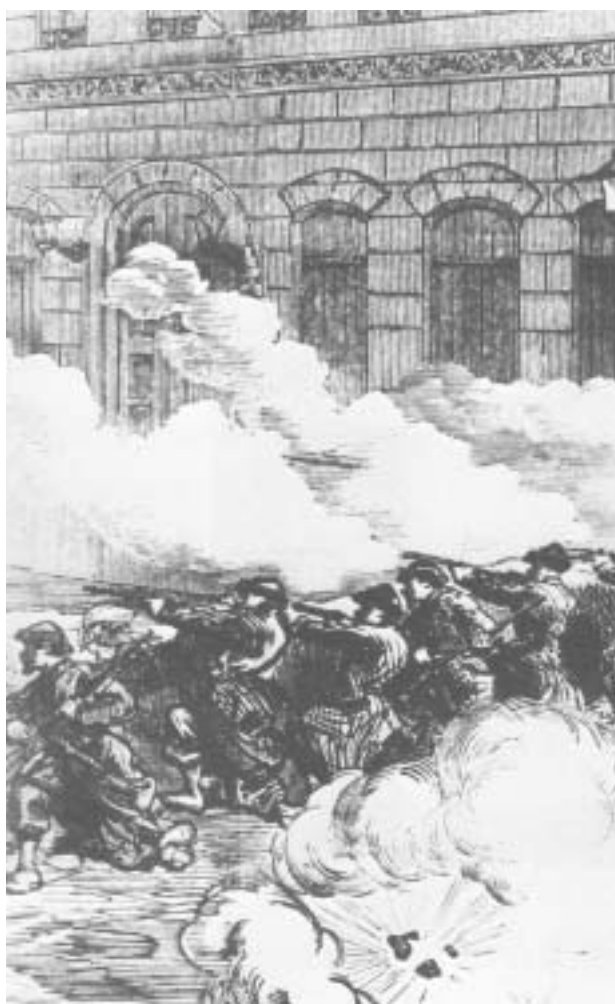
ρούσε τις γραμμές. Που και που στεκόταν, χτυπούσε κανένα στον ώμο ή έγγνεφε σε κάποιον να βγει από τις γραμμές. Στις περισσότερες περιπτώσεις τα άτομα που ξεδιάλεγαν μ' αυτόν τον τρόπο τα έσπρωχναν χωρίς άλλη συζήτηση στη μέση του δρόμου, όπου σχημάτισαν σε λίγο μια ξεχωριστή μικρή φάλαγγα... Ήταν φανερό πως εδώ χωρούσαν πολλά λάθη. Ένας έφιππος αξιωματικός επέστησε την προσοχή του στρατηγού Γκαλλιφέ σε έναν άντρα και μια γυναίκα, που έκαναν δήθεν κάποιο ιδιαίτερο παράπτωμα. Η γυναίκα ορμώντας έξω από τις γραμμές, γονάτισε με τα χέρια τεντωμένα, ορκιζόταν με πάθος ότι είναι αθώα. Ο στρατηγός περίμενε κάποια διακοπή και τότε με απαδέστατο πρόσωπο και ασυγκίνητη στάση της είπε: "Κυρία, έχω επισκεφθεί όλα τα θέατρα του Παρισιού, δεν αξίζει τον κόπο να παίζετε κωμωδία"... Il ne vaut pas la peine de jouer la comédie. Την ημέρα εκείνη δεν ήταν για το καλό κανενός αν ήταν αισθητά πιο ψηλός, πιο βρώμικος, πιο καθαρός, πιο γερασμένος ή πιο άσχημος από τους διπλανούς του. Ιδιαίτερα μου έκανε εντύπωση ένας άνδρας που χρωστούσε σίγουρα τη γρήγορη λύτρωσή του απ' τα βάσανα τούτου του κόσμου στο γεγονός ότι είχε σπασμένη μύτη... Αφού διαλέχτηκαν έτσι πάνω από εκατό, ορίστηκε ένα εκτελεστικό απόσπασμα από φαντάρους και η υπόλοιπη φάλαγγα ξεκίνησε πάλι αφήνοντάς τους πίσω της. Λίγα λεπτά αργότερα άρχισαν πίσω μας οι ομοβροντίες που με μικρές διακοπές συνεχίστηκαν πάνω από ένα τέταρτο της ώρας. Ήταν η εκτέλεση των δυστυχισμένων αυτών που είχαν καταδικαστεί συνοπτικά». (Ο ανταποκριτής του "Νταϊηλ Νιους" στο Παρίσι, 8 του Ιούνη 1871).

Η παραπάνω περιγραφή παρατίθεται από το βιβλίο του Καρλ Μαρξ, Ο Εμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία. Από το ίδιο έργο παραθέτουμε ένα απόσπασμα του Φρίντριχ Ένγκελς που έγραψε στο 1891, στην 20η επέτειο της Παρισινής

Κομμούνας, ως εισαγωγή στην επανέκδοση της διακήρυξης του γενικού συμβουλίου της Διεθνούς για τον Εμφύλιο Πόλεμο στη Γαλλία.

«Όσο διαρκούσε ο πόλεμος, οι εργάτες του Παρισιού περιορίστηκαν να ζητούν τη δραστήρια συνέχιση του αγώνα. Τώρα όμως, που με τη συνθηκολόγηση του Παρισιού είχε γίνει ειρήνη, τώρα ο Θιέρσος, ο νέος αρχηγός της κυβέρνησης αναγκάστηκε να καταλάβει ότι η κυριαρχία των κατεχουσών τάξεων -των μεγάλων γαιοκτημόνων και των κεφαλαιούχων- θα βρισκόταν σε αδιάκοπο κίνδυνο όσο οι εργάτες του Παρισιού κρατούσαν τα όπλα στα χέρια τους. Η πρώτη του πράξη ήταν η απόπειρα να τους αφοπλίσει. Στις 18 του Μάρτη έστειλε δυνάμεις του ταχτικού στρατού με τη διαταγή να αρπάξουν το πυροβολικό που ανήκε στην εθνοφυλακή, το πυροβολικό που είχε κατασκευαστεί στη διάρκεια της πολιορκίας του Παρισιού και που είχε πληρωθεί με δημόσιο έρανο. Η απόπειρα απότυχε, το Παρίσι ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος για να αντισταθεί. Έτσι κηρύχτηκε ο πόλεμος ανάμεσα στο Παρίσι και τη γαλλική κυβέρνηση, που είχε στην έδρα της στις Βερσαλλίες. Στις 26 του Μάρτη έγιναν οι εκλογές της Κομμούνας του Παρισιού και στις 28 την ανακήρυξαν. Η Κεντρική Επιτροπή της εθνοφυλακής που είχε ασκήσει ως τότε την εξουσία, υπόβαλε την παραίτησή της στην Κομμούνα, αφού πρώτα κατάργησε με διάταγμα τη σκανδαλώδη «αστυνομία ηθών» του Παρισιού. Στις 30 η Κομμούνα κατάργησε τη στρατιωτική θητεία και τον ταχτικό στρατό και ανακήρυξε σα μοναδική ένοπλη δύναμη την εθνοφυλακή, στην οποία θα ανήκαν όλοι οι πολίτες οι ικανοί να κρατούν όπλα. Χάρισε όλα τα νοίκια για τις κατοικίες από τον Οχτώβρη του 1870 ως τον Απρίλη του 1871, συμψηφίζοντας στα ενοίκια της περιόδου που θ' ακολουθούσε τα ποσά που είχαν ήδη πληρωθεί και ανέστειλε κάθε πούληση εννεχυρών στο δημαρχιακό εννεχυροδανειστήριο. Την ίδια μέρα επικυρώθηκε η εκλογή των ξένων υπηκόων στην Κομμούνα, γιατί «η σημαία της

Κομμούνας είναι σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας». Την 1η του Απρίλη αποφασίστηκε, ο μεγαλύτερος μισθός οποιουδήποτε υπαλλήλου της Κομμούνας, συνεπώς και των ιδίων των μελών της, να μη ξεπερνάει τις 6.000 φράγκα (4.800 μάρκα). Την επόμενη μέρα ψηφίστηκε το διάταγμα για το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος και για την κατάργηση όλων των κρατικών επιχορηγήσεων για θρησκευτικού σκοπούς καθώς και για τη μετατροπή όλων των εκκλησιαστικών χτημάτων σε εθνική ιδιοκτησία. Ύστερα απ' αυτό διατάχθηκε στις 8 του Απρίλη, κι εφαρμόστηκε σιγά-σιγά η απομάκρυνση απ' τα σχολεία όλων των θρησκευτικών δογμάτων και προσευχών -με μια λέξη «καθετί που ανάγεται στη σφαίρα της ατομικής συνειδήσης». Μπροστά στις καθημερινές εκτελέσεις αγωνιστών της Κομμούνας που πιάονταν αιχμάλωτοι από τα στρατεύματα των Βερσαλλιών, εκδόθηκε στις 5 του Απρίλη ένα διάταγμα για τη σύλληψη ομήρων, που ποτέ όμως δεν εφαρμόστηκε. Στις 6 του Απρίλη το 137 τάγμα της εθνοφυλακής έβγαλε τη λαιμητόμο και την έκαψε δημόσια μέσα σε λαϊκό αλαλαγμό. Στις 12 του Απρίλη η Κομμούνα αποφάσισε να κατεδαφίσει τη στήλη της νίκης στην Πλατεία της Βαντόμ, που είναι χυμένη από το μέταλο των κανονιών που είχε κυριεύσει ο Ναπολέοντας ύστερα από τον πόλεμο του 1809, γιατί αποτελούσε σύμβολο εθνικισμού και μίσους ανάμεσα στους λαούς. Το διάταγμα αυτό εκτελέστηκε στις 16 του Μάη. Στις 16 του Απρίλη η Κομμούνα διάταξε μια στατιστική απογραφή των εργοστασίων από τους εργάτες που εργάζονταν πριν σ' αυτά καθώς και για την οργάνωση αυτών των συνεργα-

τικών συνεταιρισμών σε μια μεγάλη Ένωση. Στις 20 του Απρίλη η Κομμούνα κατάργησε τη νυχτερινή δουλία για τους αρτεργάτες καθώς και τα γραφεία εξεύρεσης εργασίας που από τον καιρό της δεύτερης αυτοκρατορίας τα διαχειρίζονταν μονοπωλιακά ορισμένα υποκείμενα -πρώτης γραμμής εκμεταλλευτές των εργατών- που τα είχε διορίσει η αστυνομία. Τα γραφεία αυτά μεταβιβάστηκαν στα δημαρχεία των είκοσι διαμερισμάτων του Παρισιού. Στις 30 του Απρίλη η Κομμούνα διάταξε το κλείσιμο των εννεχυροδανειστηρίων που αποτελούσαν μια ιδιωτική εκμετάλλευση των εργατών, κι έρχονταν σ' αντίθεση με το δικαίωμα των εργατών στα εργαλεία της δουλιάς τους και με το δικαίωμα να παίρνουν πιστώσεις. Στις 5 του Μάη αποφάσισε να κατεδαφίσει το παρεκκλήσι που είχε χτιστεί σαν εξιλέωση για την εκτέλεση του Λουδοβίκου XVI.

Έτσι από τις 18 του Μάρτη πρόβαλε καθαρά και έντονα ο ταξικός χαρακτήρας του παρισινού κινήματος που, με τον πόλεμο ενάντια στην ξενική επέμβαση, είχε ως τώρα απωθηθεί στο βάθος της σκηνής. Και μια και στην Κομμούνα έπαιρναν μέρος σχεδόν μόνο

Παρισινή Κομμούνα

Μάχη κοντά στο Ελιζέο

εργάτες ή αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργατών, οι αποφάσεις της είχαν αποφασιστικά προλεταριακό χαρακτήρα. Είτε ψήφιζε μεταρρυθμίσεις, που η δημοκρατική αστική τάξη τις είχε παραλείψει μόνο από δειλία, που αποτελούσαν όμως απαραίτητη βάση για τη λεύτερη δράση της εργατικής τάξης, όπως η εφαρμογή της αρχής ότι η θρησκεία είναι καθαρά ιδιωτική υπόθεση των ατόμων στη σχέση τους προς το κράτος, είτε έπαιρνε αποφάσεις που εξυπηρετούσαν άμεσα τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και που μερικά έδιναν βαθιά το παλιό κοινωνικό καθεστώς. Για την πραγματοποίηση όμως όλων αυτών μέσα σε μια πολιορκημένη πόλη μπορούσαν να γίνουν το πολύ-πολύ τα πρώτα μόνο βήματα. Αλλωστε από τις αρχές του Μάη όλες τις δυνάμεις τους τις αποροφούσε ο αγώνας ενάντια στα στρατεύματα που συγκέντρωνε όλο και σε μεγαλύτερο αριθμό η κυβέρνηση των Βερσαλλιών.

Στις 7 του Απρίλη τα στρατεύματα των Βερσαλλιών είχαν καταλάβει το πέρασμα του Σηκουάνα στο Νείγυ, στο δυτικό μέτωπο του Παρισιού, αντίθετα όμως, στις 11 του Απρίλη σε μια επίθεση του στρατηγού

Εντ στο νότιο μέτωπο αποκρούστηκαν με βαριές απώλειες. Το Παρίσι βομβαρδιζόταν συνεχώς και μάλιστα από τους ίδιους εκείνους ανθρώπους που είχαν στιγματίσει σαν ιεροσουλία το βομβαρδισμό της ίδιας αυτής πόλης από τους πρώτους. Οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι εκλιπαρούσαν την πρωσική κυβέρνηση να επιστρέψει γρήγορα τους γάλλους στρατιώτες που είχε αιχμαλωτίσει στο Σε-ντάν στο Μέτς, για να ξανακαταλάβουν το Παρίσι για λογαριασμό τους. Η βαθμιαία επιστροφή αυτών των στρατευμάτων έδωσε από τις αρχές του

Μάη αποφασιστική υπεροχή στις δυνάμεις των Βερσαλλιών. Αυτό φάνηκε κιόλας στις 23 του Απρίλη, όταν ο Θιέρσος διέκοψε τις διαπραγματεύσεις για την ανταλλαγή, που πρότεινε η Κομμούνα, του αρχιεπισκόπου του Παρισιού και πολλών άλλων παπάδων που κρατούνταν όμηροι στο Παρίσι, με μόνο τον Μπλανκί, που είχε εκλεγεί δυο φορές στην Κομμούνα, μα ήταν φυλακισμένος στο Κλαιρβώ. Φάνηκε ακόμα περισσότερο στην αλλαγή της γλώσσας του Θιέρσου. Ως τότε ήταν συγκρατημένος και διφορούμενος, τώρα έγινε ξαφνικά αυθάδης, απειλητικός, βάνουσος. Στις 3 Μάη οι βερσαλλιέροι κατέλαβαν το οχυρό του Μουλέν Σακέ, στο νότιο μέτωπο, στις 9 το φρούριο του Ισσύ που καταστράφηκε ολότελα απ' το κανονίδι και στις 14 το φρούριο της Βανβ. Στο δυτικό μέτωπο προχωρούσαν σιγά-σιγά κυριεύοντας τα πολυάριθμα χωριά και τα χτίρια που απλώνονταν ως τα τείχη της πόλης, ώσπου έφτασαν στην κύρια οχυρωματική γραμμή. Στις 21 με προδοσία και από εμέλεια του φυλακίου της εθνοφρουράς στο σημείο αυτό, κατάφεραν να μπουν μέσα

στην πόλη. Οι πρώτοι που κρατούσαν τα βορεινά και ανατολικά οχυρά επέστρεψαν στα στρατεύματα των Βερσαλλιών να περάσουν μέσα από την απαγορευμένη, σύμφωνα με τους όρους της ανακωχής, ζώνη στο βορεινό μέρος της πόλης, κι έτσι να προχωρήσουν και να επιτεθούν σ' ευρύ μέτωπο που οι παρισινοί πίστευαν πως καλυπτόταν από τους όρους της ανακωχής και για το λόγο αυτό το φρουρούσαν μόνο με μικρές δυνάμεις. Αυτό είχε σαν συνέπεια να προβληθεί μικρή μόνο αντίσταση στο δυτικό μισό τμήμα του Παρισιού, στις καθαυτό πλούσιες συνοικίες της πόλης. Όσο τα στρατεύματα του εισβολέα πλησίαζαν στο ανατολικό τμήμα του Παρισιού, στην καθαυτό εργατοπούλη, τόσο η αντίσταση δυνάμωνε και γινόταν πιο πεισματική. Μόνο ύστερα από οχταήμερο αγώνα υπόκυψαν στα υψώματα της Μπελβίλ και του Μενιλμοντάν οι τελευταίοι υπερασπιστές της Κομμούνας και τότε έφτασε στο αποκορύφωμά της η σφαγή των άοπλων ανδρών, γυναικών και παιδιών, η σφαγή που μάνιαζε όλη τη βδομάδα σε διαρκώς αυξανόμενη έκταση. Το τουφέκι δε σκότωνε πια αρκετά γρήγορα, γι' αυτό οι νικημένοι εκτελούνταν μαζικά κατά εκατοντάδες με τα πολυβόλα. Ο «Τοίχος των Ομοσπόνδων» στο νεκροταφείο του Περ-Λασαίζ, όπου έγινε η τελευταία μαζική σφαγή, ορθώνεται ακόμα σήμερα, βουβή μα εύγλωττη μαρτυρία για τη λύσα που είναι ικανή να φθάσει η κυρίαρχη τάξη, μόλις το προλεταριάτο τολμήσει να παλιώσει για το δίκιο του. Ύστερα, όταν αποδείχτηκε ότι ήταν αδύνατο να τους σφάξουν όλους, άρχισαν να κάνουν μαζικές συλλήψεις, να τουφεκίζουν τα θύματα που διάλεγαν αυθαίρετα μέσα από τις γραμμές των αιχμαλώτων και να μεταφέρουν τους υπόλοιπους σε μεγάλα στρατόπεδα, όπου περίμεναν να δικαστούν από στρατοδικεία. Τα πρωσικά στρατεύματα που περικύκλωναν το βορεινό τμήμα του Παρισιού είχαν διαταγή να μην αφήσουν κανένα φυγάδα να περάσει, μα οι αξιωματικοί έκαναν συχνά στραβά μάτια, όταν οι φαντάροι άκουγαν περισσότερο το πρόσταγμα του ανθρωπισμού από τις διαταγές του Γενικού Επιτελεί-

ου. Ιδιαίτερη τιμή ανήκει στο σαξωνικό σώμα στρατού που φέρθηκε με πολύ ανθρωπισμό, κι άφησε να περάσουν πολλοί που ήταν ολοφάνερο ότι ήταν μαχητές της Κομμούνας.

Αν σήμερα, ύστερα από είκοσι χρόνια, ρίξουμε μια ματιά πίσω στη δράση και στην ιστορική σημασία της Κομμούνας του Παρισιού του 1871, θα δούμε ότι είναι ανάγκη να κάνουμε μερικές προσθήκες στην περιγραφή της που γίνεται στον «Εμφύλιο πόλεμο στη Γαλλία» [από τον Μαρξ, σημ. ΝΠ].

Τα μέλη της Κομμούνας χωρίζονταν σε μια πλειοψηφία, τους μπλανκιστές που επικρατούσαν και στην Κεντρική Επιτροπή της εθνοφυλακής, και σε μια μειοψηφία: μέλη της Διεθνούς Ένωσης των Εργατών, κυρίως από οπαδούς της σοσιαλιστικής σχολής του Προυντόν. Οι μπλανκιστές, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, ήτανε την εποχή εκείνη σοσιαλιστές μόνο από επαναστατικό και προλεταριακό ένστικτο. Λίγοι μόνον είχαν αποκτήσει μεγαλύτερη σαφήνεια αρχών, χάρη στο Βαγιάν που γνώριζε το γερμανικό επιστημονικό σοσιαλισμό. Καταλαβαίνει κανείς, λοιπόν, ότι στον οικονομικό τομέα η Κομμούνα παραλείπει αρκετά πράγματα, που κατά τη σημερινή μας αντίληψη, έπρεπε να τα είχε κάνει. Δυσκολότερα βέβαια από όλα μπορεί να κατανοηθεί το γεγονός ότι η Κομμούνα να στάθηκε ευλαβικά με ιερό σεβασμό μπροστά στις πόρτες της τράπεζας της Γαλλίας. Αυτό ήταν επίσης σοβαρό πολιτικό λάθος. Η τράπεζα στα χέρια της Κομμούνας –αυτό θα άξιζε περισσότερο από δέκα χιλιάδες ομήρους. Θα σήμαινε την πίεση που θα ασκούσε στην κυβέρνηση των Βερσαλλιών ολόκληρη η αστική τάξη για να κλείσει ειρήνη με την Κομμούνα. Πιο αξιοθαύμαστα όμως ακόμα είναι τα τόσα σωστά πράγματα που έκανε η Κομμούνα, μ' όλο που αποτελούνταν από μπλανκιστές και προυντονιστές. Φυσικά οι προυντονιστές ήταν κυρίως υπεύθυνοι για τα οικονομικά διατάγματα της Κομμούνας, τόσο για τις αξιέπαινες όσο και για τις μη αξιέπαινες πλευρές τους, όπως οι μπλανκιστές ήταν υπεύθυνοι για τις πολιτικές

της πράξεις και παραλείψεις. Και στις δυο περιπτώσεις η ειρωνεία της ιστορίας θέλησε –όπως συνήθως συμβαίνει όταν έρχονται στην εξουσία οι δογματικοί– να κάνουν και οι δυο το αντίθετο απ' ό,τι όριζε η θεωρία της σχολής τους.

Ο Προυντόν, ο σοσιαλιστής του μικροχωρικού και του βιοτέχνη μάλιστα, μισούσε την οργάνωση με θετικό μίσος. Έλεγε γι' αυτήν ότι περικλείει περισσότερο κακό παρά καλό, ότι απ' τη φύση της είναι άγονη, ακόμα και βλαβερή, γιατί αποτελεί ένα είδος δεσμά στην ελευθερία του εργάτη, ότι είναι ένα καθαρά στείρο και οκληρό δόγμα που βρίσκεται σε διάσταση, τόσο με την ελευθερία του εργάτη, όσο και με την οικονομία της εργασίας, ότι τα μειονεκτήματά της μεγάλωναν γρηγορότερα από τα πλεονεκτήματά της, ότι απέναντι σ' αυτήν ο ανταγωνισμός, ο καταμερισμός της δουλειάς, η ατομική ιδιοκτησία, αποτελούν οικονομικές δυνάμεις. Μόνο στις εξαιρετικές περιπτώσεις –όπως τις αποκαλεί ο Προυντόν– της μεγάλης βιομηχανίας και των μεγάλων επιχειρήσεων, όπως οι σιδηρόδρομοι, έχει θέση η οργάνωση των εργατών (βλέπε: «Idée générale de la révolution», 3ème étude. «Γενική ιδέα της επανάστασης», 3η μελέτη.)

Στα 1871, η μεγάλη βιομηχανία, ακόμη και στο Παρίσι, σ' αυτό το κέντρο της χειροτεχνίας, είχε τόσο πολύ πάψει ν' αποτελεί εξαίρεση που το πιο σημαντικό διάταγμα της Κομμούνας θέσπιζε μια οργάνωση της μεγάλης βιομηχανίας, ακόμα και της χειροτεχνίας, που έπρεπε να βασίζεται όχι μόνο στην οργάνωση των εργατών μέσα σε κάθε εργοστάσιο, μα και που έπρεπε να συνενώσει όλους αυτούς τους συνεταιρισμούς σε μια μεγάλη ένωση, με λίγα λόγια, μια οργάνωση που, όπως πολύ σωστά λέει ο Μαρξ στον «Εμφύλιο πόλεμο», τελικά θα έπρεπε να καταλήξει στον κομμουνισμό, δηλ. ακριβώς το αντίθετο της προυντονικής θεωρίας. Και γι' αυτό η Κομμούνα έγινε επίσης ο τάφος της σοσιαλιστικής σχολής του Προυντόν. Σήμερα η σχολή αυτή έχει εξαφανιστεί από τους γαλλικούς εργατικούς κύκλους. Τώρα σ' αυτούς επικρατεί αναντίρητα η θεωρία του Μαρξ, όχι λιγότερο ανάμεσα στους ποσιμπλιστές, απ' ό,τι ανάμεσα στους «μαρξιστές». Μόνο ανάμεσα στη «ριζοσπαστική» αστική τάξη υπάρχουν ακόμα προυντονιστές».

Στο επόμενο το τέλος

«La Commune»

Η πρώτη προλεταριακή επανάσταση σε ένα φιλμ - ντοκουμέντο

Στις αίθουσες των κινηματογράφων προβάλλεται (ακόμη) το φιλμ «La Commune», ένα ντοκουμέντο για την Παρισινή Κομμούνια του 1871. Στην Ελλάδα χρειάστηκαν 12 χρόνια από το γύρισμα της ταινίας για να βρει δρόμο στις κινηματογραφικές αίθουσες. Οι σύντροφοι και φίλοι της *Λέσχης Υπογείως στην Καλλιδρομίου 94* και του ΕΕΚ είχαν την ευκαιρία να δουν το φιλμ πριν 4 χρόνια, στις 12 και 13 Μαΐου 2007, με ελληνικούς υπότιτλους που φρόντισαν σύντροφοι του κινήματος. Καθώς ένα φρέσκο ενδιαφέρον για την Κομμούνια εκδηλώνεται, γεγονός που φαίνεται από τις προβολές όχι μόνο στον εμπορικό κινηματογράφο αλλά και σε στέκια νεολαίας, κρίνουμε ότι δεν είναι άστοχο να αναδημοσιεύσουμε την κριτική παρουσίαση του φιλμ που δημοσιεύτηκε τότε στη Νέα Προοπτική (φύλλο 406).

Ο Peter Watkins και οι περίπου 220 συμμετέχοντες στη ταινία «La Commune (Παρίσι, 1871)» (1999), δημιούργησαν ένα φιλμ ντοκουμέντο με επίκεντρο τα τραγικά γεγονότα της επανάστασης της Κομμούνιας του 1871. Μέσα σε 6 ώρες, κατάφεραν να ζωντανέψουν το «γράμμα» και το πνεύμα της πρώτης κεφαλαϊώδους σημασίας επαναστατικής εμπειρίας της παγκόσμιας εργατικής τάξης, 128 χρόνια μετά. Η πολιτική δύναμη της ταινίας έγκειται στο πώς φωτίζεται η επανάσταση από τη σκοπιά του παρόντος και των απαιτήσεων του μέλλοντος. Μια στεγνή ιστοριογραφική απεικόνιση θα καταδίκαζε το φιλμ στην αποτυχία. Αντίθετα, η διαδικασία κινηματογράφησης, οι ευρηματικές σεναριακές ιδέες και συνολικά η προετοιμασία, πραγματοποιήθηκαν και προβολή της «La Commune» αναδεικνύουν το θέμα μέσα σε όλη την ιστορική επικαιρότητα του. Κάτι τέτοιο γίνεται κατορθωτό διά μέσου μιας επαναστατικής καλλιτεχνικής μορφής όπου τα δεδομένα του κλασσικού κινηματογραφικού κώδικα ανατρέπονται.

«Σας ζητάμε να φανταστείτε ότι είναι 17 Μαρτίου 1871...»

... και ήδη με αυτήν την πρώτη φράση της ταινίας ο Watkins θέτει δύο από τους βασικούς πυλώνες της προσέγγισης του: τη φαντασία (θεατρικότητα) και τον αναχρονισμό. Μας παρουσιάζονται αρχικά τα άδεια σκηνικά, ένα εγκαταλελειμμένο ερ-

γοστάσιο, ξεναγούμεστε στους νεκρούς χώρους που στη συνέχεια της ταινίας θα πάρουν ζωή κατά τη διάρκεια των μόλις 13 ημερών γυρισμάτων, υποδηλώνοντας με αυτόν τον τρόπο τη θεατρικότητα του έργου του. Στην συνέχεια, η παρουσία δύο τηλεοπτικών σταθμών (το 1871!): της Εθνικής Τηλεόρασης και της Τηλεόρασης της Κομμούνιας μάς προετοιμάζει κατ' αρχήν για τα στοιχεία αναχρονισμού που θα χρησιμοποιηθούν καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας και που θα γίνουν μέσο προκειμένου να θιχτούν θέματα όπως ο ρατσισμός, η θέση και ο ρόλος της γυναίκας, ο ρόλος των ΜΜΕ, η παγκοσμιοποίηση, η λογοκρισία, η χρεωκοπία του εκπαιδευτικού συστήματος, είτε ως παραλληλισμοί είτε ως αντίποδες των γεγονότων του 1871.

Η «Κομμούνια» του Watkins μιλά στη γλώσσα της Κομμούνιας του 1871.

Γλώσσα σκληρή και γιορτινή συνάμα. Η «Κομμούνια» μας υπενθυμίζει ότι η προλεταριακή επανάσταση δε γίνεται από τίποτα ιδανικούς και ευτυχημένους εργάτες. Προϊόν ενός πολέμου εξοντωτικού για το λαό, πλήθους κακουχιών και αμέτρητων στερήσεων, η επανάσταση και το πέρασμα της εξουσίας στην Κομμούνια δεν τα εξάλειψε ως δια μαγείας. Τίποτα όμως δεν εμπόδισε τους εργάτες και τις εργάτριες να τραγουδούν επαναστατικά τραγούδια από το 1789 και το 1848. Ούτε να σταματήσουν δια πυροβολισμών τα ρολόγια των εκκλησιών ως πράξη αναγγελίας ενός Νέου Χρόνου! Η προλεταριακή επανάσταση είναι το «πανηγύρι των καταπιεσμένων».

Στις έξι ώρες ακούσαμε και είδαμε όλο το ξετύλιγμα του κουβαριού μιας γνήσιας πληθειακής επανάστασης. Η πολύβουη προλεταριακή ενεργητικότητα ξεχειλίζει στις σκηνές των οδοφραγμάτων, των δημόσιων συναθροίσεων των ανοικτών συνελεύσεων.

Σε μία επανάσταση τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια μιας κοινωνίας βγαίνουν μπροστά. Έτσι, οι γυναί-

Κομμουνάροι αιχμάλωτοι στις Βερσαλλίες

κες, παίρνουν τη θέση που τους ανήκει στο οδόφραγμα και στους υπό εργατικό έλεγχο τόπους δουλειάς. Η γυναικεία χειραφέτηση συντελείται ως προϋπόθεση της κοινωνικής και την τροφοδοτεί.

Κι επειδή «η επανάσταση είναι ...επαναστατική» και απελευθερώνει τις πιο απωθημένες δυνάμεις του λαού, είναι συχνές οι περιπτώσεις που προκύπτουν σοβαρά προβλήματα συνεννόησης και πειθαρχίας μεταξύ των κομμουνάρων πολλών καθώς και μία αυξανόμενη διαμάχη ανάμεσα σε διαφορετικά κέντρα εξουσίας.

Η κινηματογραφική έκφραση του εξεγερσιακού πνεύματος που πήρε σάρκα και οστά στο Παρίσι από τον Μάρτιο ως τον Μάη του 1871, δε θα ήταν δυνατή μέσω της συμβατικής ηθοποιίας. Η επιλογή των 220 ηθοποιών, ή καλύτερα συμμετεχόντων στην ταινία ανάμεσα από ανθρώπους χωρίς καμία προηγούμενη εμπειρία υποκριτικής (60% συμμετεχόντων), μεταναστών, επαρχιωτών και ανθρώπων με συντηρητικές πολιτικές ιδέες δεν ήταν καθόλου τυχαία αφού συνέβαλε καθοριστικά στην τελική διαμόρφωση του αποτελέσματος. Οι συμμετέχοντες συνδιαμόρφωσαν την ταινία αφού συμμετείχαν ενεργά στη διαδικασία της προετοιμασίας, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων και μετά την ολοκλήρωσή της η διαδικασία συνεχίστηκε με δικιά τους πρωτοβουλία με τη δημιουργία ομάδων /οργανώσεων όπως η «Rebond pour la Commune» που δραστηριοποιείται στη Γαλλία. Η συμμετοχή και συνδιαμόρφωση της ταινίας από μη επαγγελματίες ηθοποιούς που πή-

ραν μέρος στα γεγονότα των γυρισμάτων σύμφωνα με ποια θέση είχε ο καθένας για την Κομμούνια και τι επιθυμούσε να κάνει ή να πει, κινητοποίησε στις 13 μέρες που διάρκεσαν (τα γυρίσματα) ένα εξίσου πραγματικό επαναστατικό δυναμικό.

Η Παρισινή Κομμούνια ήταν η πρώτη προλεταριακή δικτατορία που μετέτρεψε το προλεταριάτο σε «νγεμονική δύναμη όλων των καταπιεσμένων. Καθολική τάξη που διεκδικεί νικηφόρα όχι απλώς την εξουσία αλλά την καθολική ανθρώπινη χειραφέτηση, την εξαφάνιση κάθε εξουσίας, μαζί και της δικής της, την κατάργηση κάθε ταξικής διαίρεσης, μαζί και κείνης που την συνιστά την ίδια σε τάξη» (Σάββας Μιχαήλ, *Ο Τρότσκι ως φιλόσοφος*, εκδ. Λέων).

Η περίπλοκη διαδικασία «μεταμόρφωσης της εργατικής τάξης από «τάξη καθ' εαυτή σε τάξη για τον εαυτό της», πολιτικό υποκείμενο της κοινωνικής χειραφέτησης» εκδηλώθηκε στην ταινία μέσω μιας διαδικασίας υποκειμενοποίησης των συμμετεχόντων όπου ο «ηθοποιός» δεν είναι το αντικείμενο των προκατασκευασμένων προσδοκιών του σκηνοθέτη αλλά αντίθετα ως υποκείμενο αναλαμβάνει δράση, αυτοσχεδιάζει τα λόγια του τις πράξεις του και τη συνολική του στάση απέναντι στα γεγονότα που διαδραματίζονται στο πλαίσιο της ταινίας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στο δεύτερο μισό της ταινίας, συχνά διακόπτεται η εξέλιξη των παρελθόντων και πραγματοποιούνται συζητήσεις μεταξύ των συμμετεχόντων για όλα τα ζητήματα που θίγει η Κομμούνια.

Η αναζήτηση αλληλλοσυνδέσεων μεταξύ παρόντος (1999) και παρελθόντος εντείνεται όσο το επαναστατικό καθεστώς απειλείται από τον εκθρό, στο τέλος της τρίμηνης ζωής του. Οι μαρτυρίες των κομμουνάρων πολιτών από τα οδοφράγματα της ταινίας, αλλά ακόμα περισσότερο το έγκλημα της αστικής τάξης και η μνήμη για τους δεκάδες χιλιάδες δολοφονημένων και βασανισμένων από τα γαλλικά και πρωσικά στρατεύματα, ζητούν την

ιστορική δικαίωση που τους ανήκει. Η μαρτυρία της «Κομμούνιας» είναι το κάλεσμα για την σύγχρονή μας προλεταριακή επανάσταση.

Είναι έκδηλη η προσπάθεια του σκηνοθέτη για αναζήτηση λιγότερο ιεραρχικών τρόπων επικοινωνίας με το κοινό και η παρουσίαση μιας συλλογικής φωνής, αν και όπως ο ίδιος αναφέρει: «...ηθελμένα διατήρησα μερικές ιεραρχικές πρακτικές (συμπεριλαμβανομένου του απόλυτου ελέγχου ως σκηνοθέτης) για να δω αν η «ανάμειξη» αυτών και πιο απελευθερωμένων πρακτικών θα κατέληγαν σε κάτι που θα ικανοποιούσε και τις δυο δημιουργικές φόρμες: μια μονήρη και εγωκεντρική φόρμα και την ανοικτή, πλουραλιστική φόρμα....»

Η ανατροπή των σχέσεων μεταξύ θεάματος και «κοινού» επετεύχθη με τα μεγάλης διάρκειας πλάνα και τη χρήση της κάμερας με τρόπο ώστε να δίνει χρόνο σκέψης. Αναζωπυρώνεται έτσι η επιθυμία να «αλλάξουμε τον Κόσμο και τη ζωή».

Στο εγχείρημα αυτό δόθηκε ιδιαίτερη προσοχή στην ιστορική ακρίβεια των γεγονότων αλλά αποτελεί μια δυναμική διαδικασία πολύ πιο φιλόδοξη από την πιστή αναπαραγωγή των ιστορικών γεγονότων. Πρωταγωνιστές της ταινίας δεν είναι γνωστές προσωπικότητες της Κομμούνιας αλλά ο ίδιος ο παριζιάνικος λαός. Η «La Commune» δεν αποτελεί μόνο ένα εγκώμιο στην προλεταριακή επανάσταση αλλά θίγει και τα λάθη, τις ανεπάρκειες και τις αθλιότητες της.

Η «La Commune» αποτελεί ένα πειραματισμό και συνεχίζει την παράδοση των φιλμ του Αϊζενστάιν όπου στο επίκεντρο του σκηνοθετικού ενδιαφέροντος δεν είναι τα μεμονωμένα άτομα αλλά οι μάζες τις στιγμές που «αλλάζουν τα πεπωμένα τους». Μία τόσο δυνατή καλλιτεχνικά και πολιτικά παραγωγή δε θα μπορούσε παρά να αντιμετωπίσει εμπόδια. Έτσι, το γαλλικό κανάλι LA SEPT ARTE που είχε αναλάβει την παραγωγή της, αρνήθηκε την προώθησή της γιατί ο Watkins δεν ήταν διατεθειμένος να την λογοκρίνει, όπως του ζητήθηκε. Η ταινία δεν βρήκε το δρόμο προς τις κινηματογραφικές αίθουσες παρά το ότι, ή ...μάλλον διότι, «αφορά σε μια πολύ σημαντική σελίδα της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης».

Αγγελική Ρ. - Ερνέστος Α.

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Μέρος 4ο

Η ΤΡΙΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Η 3η Δίκη της Μόσχας θα γίνει «δημόσια» στις 2 - 13 Μαρτίου 1938. Στους 21 κατηγορούμενους περιλαμβάνονται οι Νικολάι Μπουχάριν, γνωστός ηγέτης του μπολσεβίκικου κόμματος, Αλεξέι Ρίκοφ, πρόεδρος του Συμβουλίου Λαϊκών Επιτρόπων, Ρακόφσκι, Κρεστίνσκι κ.ά. Όλοι κατηγορούνται για εσχάτη προδοσία, συνωμοσία, κατασκοπεία, τρομοκρατία, σαμποτάζ. Κατά το κατηγορητήριο είχαν συστήσει «αντισοβιετικό μπλοκ τροτσκιστών και δεξιών». Στο εδώλιο του κατηγορουμένου θα καθίσει και ο διαβόητος Γιάγκοντα, Λαϊκός Επίτροπος (υπουργός) Εσωτερικών και αρχηγός της πολιτικής αστυνομίας, σκηνοθέτης των δυο προηγούμενων μεγάλων δικών. Η κακή σκηνοθεσία θα πληρωθεί με καταδίκη σε θάνατο και εκτέλεση.

Και στην 3η δίκη οι αντιφάσεις είναι κραυγαλέες. Για παράδειγμα, κάποιος μάρτυρας ονόματι Μπεσόνοφ, σύμβουλος της ρωσικής πρεσβείας στο Βερολίνο, κατέθεσε ότι μετέφερε μηνύματα του Τρότσκι στην ΕΣΣΔ. Το τελευταίο γράμμα του Τρότσκι, το οποίο υποτίθεται ότι μετέφερε, αλλά φυσικά δεν μπορούσε να παρουσιάσει στο δικαστήριο, είχε ημερομηνία τα τέλη Δεκεμβρίου 1936. Ήταν τις μέρες που ο εξόριστος Τρότσκι ταξίδευε προς το Μεξικό, σε φορητό πλοίο, υπό την συνοδεία νορβηγού αστυνομικού. Φυσικά, κανένα γράμμα δεν μπορούσε να στείλει από τη μέση του Ατλαντικού. Ο κατηγορούμενος Κρεστίνσκι θα καταθέσει ότι συνάντησε τον Τρότσκι και τον Λεόν Σεντόφ γύρω στις 10 Οκτωβρίου 1933 στο Μεράνο, στις Ιταλικές Άλπεις. Όμως, όπως έχουμε αναλυτικά εξηγήσει, ο Τρότσκι εκείνη την εποχή ζούσε στη Μπαρμπιζόν έξω από το Παρίσι, υπό τη διακριτική παρακολούθηση της γαλλικής αστυνομίας (Βίκτορ Σερζ, *Λέον Τρότσκι*, σελ. 279) Κανείς δικαστής ή εισαγγελέας δεν ασχολήθηκε με τις κραυγαλέες αντιφάσεις. Και κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν θα παρουσιαστεί στη δίκη.

Εξ άλλου, όλοι γνώριζαν ότι

ο Νικολάι Μπουχάριν, μετά το θάνατο του Λένιν, ήταν ο κύριος σύμμαχος του Στάλιν. Το «μπλοκ» με τους δεξιούς το είχε συστήσει ο Στάλιν για πάρα πολλά χρόνια. Ωστόσο, ο «δεξιός» Μπουχάριν αντιπροσώπευε έναν αριστερό κίνδυνο για τη γραφειοκρατία του Στάλιν και γι' αυτό θάπρεπε κι αυτός να εκκαθαριστεί μαζί με τους υπόλοιπους ηγέτες της Οκτωβριανής επανάστασης.

Οι κατηγορίες εναντίον του Μπουχάριν ήταν χυδαίες. Ο (πρώην μενσεβίκος) εισαγγελέας Βισίνσκι θα τον κατηγορήσει ότι μπορεί να ήταν ξένος κατάσκοπος πριν την άφιξή του στη Ρωσία, το 1917. Ο ίδιος εισαγγελέας, το καλοκαίρι του 1917 καταδίκασε τον Λένιν ως κατάσκοπο των Γερμανών, ενώ τον Τρότσκι τον είχαν κλείσει φυλακή. Ακόμη, θα κατηγορήσει τον Μπουχάριν ότι το 1918 προετοίμαζε την... δολοφονία του Λένιν κι ότι η δολοφονική απόπειρα κατά του Λένιν (από την σοσιαλεπαναστάτρια Καπλάν) ήταν εμπνευσμένη από τον Μπουχάριν και τον Τρότσκι.

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ κ. ΔΑΓΚΑ

Στο πρώτο μέρος του άρθρου μας αναφερθήκαμε αναλυτικά στις κατασκευές του κυρίου Δάγκα κυρίως ως προς τον Τρότσκι. Εδώ ας σταθούμε στην εξήγηση που δίνει ο κ. Δάγκας στα «γιατί» των εκκαθαρίσεων. Αφού παραθέσει ένα μακροσκελές απόσπασμα από συνέντευξη που έδωσε το 1970 ο ογκόλιθος του μαρξισμού-λενινισμού Μολότοφ, ένας από τους διώκτες των μπολσεβίκων ηγετών, ο κ. Δάγκας θα απορρίψει ως «απαράδεκτες» τις ερμηνείες του Μολότοφ. «Οι εξηγήσεις ήταν όμως πολυπλοκότερες», αποφαινεται, για να συμπληρώσει: «**Ενεχόταν ο χαρακτήρας του λενινιστικού κόμματος**». (ό.π., σελ. 55, η υπογράμμιση δική μας).

Φυσικά, είναι μια απλοϊκή εξήγηση της ιστορίας να αναζητάει κανείς ερμηνείες για την εξέλιξη -και τον εκφυλισμό κατ'εμάς- του πρώτου εργατικού κράτους όχι στο πεδίο των θεμελιωδών κοινωνικών /ταξικών αντιφάσεων, αλλά στο χαρακτήρα του κόμματος. Το κόμμα είναι σημαντικός παράγοντας, αλλά

όχι ο αποφασιστικός παράγοντας στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Ο Λέον Τρότσκι στα έργα του, από το 1923 ως το θάνατό του, παρακολουθεί «εν τω γεννάσθαι» και αναλύει τους ιστορικούς όρους του εκφυλισμού της επανάστασης, το σοβιετικό θερμιδώρ και τον βοναπαρτισμό. Η *Προδομένη Επανάσταση* είναι ένα από τα αξεπέραστα έργα εφαρμογής της ιστορικής και λογικής μεθόδου του ιστορικού υλισμού σε ένα πρωτόγνωρο κοινωνικό φαινόμενο, τον εκφυλισμό της πρώτης νικηφόρας προλεταριακής επανάστασης.

Ο κ. Δάγκας, μισαλλόδοξα εχθρικός απέναντι στον Τρότσκι, φιλοτεχνώντας ένα «επαναστατικό - γιακωμπίνικο» προφίλ για τον Στάλιν, επιχειρεί να «φορτώσει» στο λενινισμό την ενοχή για τη σταλινική τρομοκρατία. Αν η σταλινική τρομοκρατία εκκαθάριζε το κόμμα του Λένιν, και δυσφήμιζε στην κλίμακα όλου του πλανήτη το απελευθερωτικό πρόταγμα του μπολσεβικισμού, ο καθηγητικός αυλόγυμος του Περισσού κάνει τη δική του μικρή συνεισφορά στα χνάρια του πατερούλη.

Πίσω από τις επιθέσεις στον «τροτσκισμό» - όρο που ο ίδιος ο Τρότσκι απέρριπτε - βρίσκεται η εχθρότητα στον λενινισμό και τον μπολσεβικισμό. Το Μπολσεβίκικο κόμμα, το μέγιστο ιστορικό επίτευγμα του εργατικού κινήματος για την κοινωνική απελευθέρωση, συκοφαντήθηκε και δολοφονήθηκε, και συκοφαντείται ακόμη και σήμερα από τους νεοσταλινικούς του Περισσού. Σίγουρα δεν πρέπει να δει κανείς άκριτα το μπολσεβικισμό, κι ούτε όλα ήταν τέλεια στο μπολσεβίκικο κόμμα. Ο μπολσεβικισμός, η ανώτερη μορφή οργάνωσης για την σοσιαλιστική επανάσταση, ήταν ένα ιστορικό δημιούργημα, με όλα τα στίγματα της ταξικής κοινωνίας, στην πιο καθυστερημένη χώρα της Ευρώπης. Αλλά ο μπολσεβικισμός δεν ήταν ένα ρώσικο φαινόμενο. Ήταν το ανώτερο σημείο οργάνωσης στο οποίο έφθασε η πρωτοπορία της εργατικής τάξης, στη βάση της τραγικής εμπειρίας της Κομμούνας του 1871 και της αγωνιώδους προσπάθειας να μην έχει η προλεταριακή επανάσταση την τύχη της αιματηρής της καταστολής. Η δικτατορία του προλεταριάτου ήταν η αμυντική οργάνωση της νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης - το κράτος που θάπρεπε να σβήνει, κατά την έκφραση του Λένιν και του Μαρξ.

Τελικά, βέβαια, από έναν άλλο δρόμο, το πρώτο κράτος των εργατών και αγροτών ακολούθησε την πτώση της Κομμούνας. Η απομόνωση της επανάστασης σε μια μόνο χώρα, και μάλιστα καθυστερημένη, οδήγησε στην εσωτερική αποσύνθεση, τον εκφυλισμό και την αντεπανάσταση, με αποκορύφωμα τις διαβόητες δίκες της Μόσχας το 1936-1938. Τσακίζοντας συστηματικά όλα τα αριστερά στοιχεία, ο γραφειοκρατικός «υπαρκτός σοσιαλισμός» οδήγησε στην ανοιχτή καπιταλιστική παλινόρθωση μετά το 1989-91 και στην κυριαρχία της καπιταλιστικής μαφίας. Αλλά, αν ακόμη και σήμερα φοβούνται να ανοίξουν όλα τα αρχεία των δικών της Μόσχας, είναι γιατί η ιστορία στοιχειώνει. Η ιστορία της Οκτωβριανής επα-

νάστασης και του Μπολσεβικισμού ενυπάρχει στο ιστορικό παρόν. Η ανάπτυξη της παγκόσμιας επανάστασης στη Δύση, υπό το βάρος της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, θα έχει την αλληλεπίδρασή της στην αναγέννηση μιας νέας επαναστατικής κατάστασης στη Ρωσία. Και τότε η επανάσταση θα έλθει με τη ρομφαία του Λένιν και του Τρότσκι.

Εβδομήντα πέντε χρόνια αργότερα οι συκοφαντημένοι επαναστάτες ζητάνε δικαιοσύνη. Η παλινορθωτική καπιταλιστική μαφία -οι νόμιμοι διάδοχοι και υμνητές του Στάλιν- που κυβερνάνε σήμερα τη Ρωσία, εξακολουθούν να αποκρύβουν την αλήθεια, όταν δεν ρίχνουν λάσπη όπως οι νεοσταλινικοί του Περισσού.

Αλλά, όπως έγραψε ο Τρότσκι: «Η επανάσταση θα ανοίξει όλα τα μυστικά συρτάρια, θ' αναθεωρήσει όλες τις δίκες, θα αποκαταστήσει τους συκοφαντημένους, θα στήσει μνημεία στα θύματα, θα ρίξει αιώνιο ανάθεμα στους δήμιους. Ο Στάλιν θα εξαφανιστεί από τη σκηνή κάτω από το βάρος των εγκλημάτων του, σαν ο νεκροθάφτης της επανάστασης, και η πιο απαίσια μορφή της Ιστορίας». (Λ. Τρότσκι, *Τα Εγκλήματα του Στάλιν*, εκδόσεις Αλλαγή, Αθήνα 1984, σελ. 311)

Το ανάθεμα στους νεκροθάφτες της επανάστασης. Το όνειδος στους κατ'επάγγελμα συκοφάντες της χυδαίας ιστοριογραφίας.

Θόδωρος Κουτσουμπός

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

νέα προοπτική

Σάββατο 14 Μαΐου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το EEK στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

EEK

Ανεξάρτητο κέντρο εργατικού αγώνα

Εν όψει της γενικής απεργίας της 11 Μάη το EEK κυκλοφόρησε προκήρυξη, μέρος της οποίας αναδημοσιεύουμε:

[...] Γενικές εργατικές συνελεύσεις και ανοιχτές επιτροπές αγώνα πρέπει να οργανωθούν σε κάθε χώρο δουλειάς και σε κάθε συνοικία, γύρω από κάθε κοινωνικό πρόβλημα και προπαντός ενάντια στις απολύσεις και την "μαύρη" εργασία. Όλες οι πραγματικά μαχόμενες συνδικαλιστικές, διεκδικητικές και πολιτικές οργανώσεις του προλεταριάτου πρέπει να συντονιστούν μέσα από ένα αντιγραφειοκρατικό κέντρο αγώνα των εργαζομένων και ανέργων εργατών που θα οργανώσει τον ταξικό πόλεμο για να μην περάσουν οι απολύσεις, η διάλυση των εργασιακών σχέσεων, τα λουκέτα στο δημόσιο και οι αποκρατικοποιήσεις.

Απαιτείται ένα τολμηρό πρόγραμμα επαναστατικής εξέδου από το ίδιο το σύστημα που γεννά κρίσεις [...]

Απαιτείται πάνω απ' όλα, εδώ και τώρα, τα πιο μαχητικά, ταξικά συνειδητά, ασυμβίβαστα τμήματα των εργατών, των ανέργων, της νεολαίας, των καταπιεσμένων κι αποκλεισμένων να συσπειρωθούν σε ένα επαναστατικό, διεθνιστικό, αντιγραφειοκρατικό κόμμα που δεν οδηγεί τις μάζες αλλά γίνεται το ιδεολογικό εργαστήριο και προχωρημένο απόσπασμα της διαρκούς κοινωνικής επανάστασης μέχρι την καθολική ανθρώπινη χειραφέτηση, τον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό. Για ένα τέτοιο κόμμα παλεύουν οι τροτσικιστές του EEK με το παρακάτω πρόγραμμα.

⇒ Ούτε "πληρωμή μέχρι τελευταίου ευρώ", ούτε "αναδιάρθρωση" του χρέους! Δικό τους το σύστημα, δικά τους χρέη και όχι δικά μας! Να καταργηθεί, εδώ και τώρα και ολόκληρο το δημόσιο χρέος, να σβηστούν τα "ιδιωτικά" χρέη των εργαζομένων και ανέργων εργατών - Λεφτά για μισθούς και συντάξεις, για πραγματικά δημόσια δωρεάν και υψηλού επιπέδου υγεία, παιδεία, πρόνοια, μεταφορές και όχι για τους τοκογλύφους και τους μισαδόρους.

⇒ Ούτε ευρώ στους τραπεζίτες, τους βιομηχάνους, τους εφοπλιστές και τους μεγαλέμπορους! Η ιδιοκτησία τους είναι η κλοπή της ζωής μας! Να εθνικοποιηθούν οι τράπεζες, οι μεγάλες βιομηχανίες, οι εμπορικές επιχειρήσεις, οι μεταφορές χωρίς αποζημίωση κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση και να δημιουργηθεί η περιουσία των μεγαλοκαπιταλιστών - Σοσιαλιστικός επανασχεδιασμός της οικονομίας, αναδιανομή των ωρών εργασίας σε όλο το εργατικό δυναμικό, ντόπιων και μεταναστών, με μισθούς που θα καλύπτουν τις ανάγκες τους.

⇒ Ούτε αυτή, ούτε καμία άλλη κυβέρνηση στα πλαίσια αυτού του συστήματος μπορεί να "σώσει" τους εργάτες από τις συνέπειες της κρίσης! Να ανατραπεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και να διώξουμε με τις κλωτσιές τους Τροϊκανούς πράκτορες του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου - Μόνο οι εργάτες μπορούν να δώσουν διέξοδο από την καπιταλιστική χρεοκοπία, ανατρέποντας τον καπιταλισμό, τσακίζοντας το αστικό κράτος, αναλαμβάνοντας οι ίδιοι την εξουσία, με τη μορφή των εργατικών συμβουλίων (σοβιέτ), κι ανοίγοντας το δρόμο στην ευρωπαϊκή σοσιαλιστική επανάσταση, για την συντριβή της Ευρωπαϊκής Ένωσης των ιμπεριαλιστών ληστών για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

Πολιτική κρίση και κρίση χρέους φουσκώνουν το "καζάνι"

Η πολιτική κρίση ευρωζώνη, που έχει τροφοδοτηθεί από την οικονομική κρίση του χρέους, μπαίνει σε νέα φάση με αφορμή το ελληνικό και το πορτογαλικό χρέος.

Στη Γερμανία δεν υπάρχει κανείς μέσος στην κυβερνητικό συνασπισμό των χριστιανοδημοκρατών και των φιλελεύθερων που να αμφιβάλλει πλέον ότι η Ελλάδα δεν θα μπορεί να εξυπηρετήσει το δημόσιο χρέος της από τις αρχές του 2012 αν δεν γίνει επέκταση του δανείου των 110 δισ. ευρώ και κάποιου είδους αναδιάρθρωση.

Η "συζήτηση" αφορά πλέον όχι το αν αλλά το πότε και πώς θα πρέπει να γίνει αυτή, προκειμένου να προλάβει μια ανεξέλεγκτη κρίση στην ευρωζώνη που θα μπορούσε -πέρα από το να ισοπεδώσει την οικονομία στην Ελλάδα- να επεκταθεί με ταχύτητα πλέον και πέραν του ευρωπαϊκού "νότου" των PIGS.

Προς το παρόν στην γερμανική κυβέρνηση κυριαρχεί η θέση του υπουργού οικονομικών Σόιμπλε ότι οποιαδήποτε κίνηση σ' αυτή την κατεύθυνση δεν θα πρέπει να περιλαμβάνει "haircut" (κούρεμα) της ονομαστικής αξίας των ελληνικών ομολόγων και σενάρια για εξοστρακισμό των προβληματικών οικονομικών από το ευρώ.

Μέρος αυτής της κρίσης ήταν η "διαρροή" στο Spiegel, την Παρασκευή 6/5, μελέτης που είχε μαζί του ο Σόιμπλε, στη συνάντηση των υπουργών οικονομικών των ισχυρότερων χωρών της ευρωζώνης, προκειμένου να πείσει τους συναδέλφους του και στην οποία καταγράφονταν οι καταστροφικές συνέπειες που θα είχε για την ευρωζώνη συνολικά μια ενδεχόμενη αποχώρηση της Ελλάδας από το ευρώ.

Η "διαρροή" της μελέτης μέσα από το υπουργείο του Σόιμπλε προκάλεσε μέσα σε 3 ώρες μια πρωτοφανή πτώση του ευρώ από το 1,47 δολ/ευρώ στο 1,43, αποδεικνύοντας την "αξιοπιστία"

του επιχειρήματος του Σόιμπλε για κρίση της ευρωζώνης και όχι μόνο της Ελλάδας.

Χαρακτηριστικό άλλωστε είναι ότι ακόμα και το ΔΝΤ στην πρόσφατη εξαμηνιαία Έκθεσή του επισημαίνει ότι «η μετάδοση (σ.σ. της κρίσης του χρέους) στον πυρήνα της ευρωζώνης και στη συνέχεια στην αναδύομενη Ευρώπη, παραμένει ένα χειροπιαστό ρίσκο...».

Σημαντικότερο όμως όλων -πράγμα που εξηγεί εν μέρει τη στάση της γερμανικής κυβέρνησης- είναι ο "υπόκωφος" κίνδυνος για τις γερμανικές τράπεζες από τις εξελίξεις στο αμερικάνικο χρέος.

Πέραν των ελληνικών ομολόγων, οι γερμανικές -κυρίως οι περιφερειακές- τράπεζες είναι "φορτωμένες" με αμερικάνικα κρατικά χαρτιά (και παράγωγα προϊόντα τους) τα οποία μπαίνουν σε πεδίο κινούμενης άμμου από τα τέλη Ιουνίου όταν τελειώνει το δεύτερο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της FED, γεγονός που έχει σημάνει συναγερμό στις διεθνείς αγορές ομολόγων με την PIMCO (τον μεγαλύτερο διαχειριστή χαρτοφυλακίων ομολόγων) και άλλα μεγάλα επενδυτικά funds να προειδοποιούν τους επενδυτές τους για πολύ άσχημες επιπτώσεις. Τόσο άσχημες που ορισμένοι εξ αυτών να τους καλούν σε αποεπένδυση και "φυγή" από τα αμερικάνικα ομόλογα... Σε μια τέτοια συγκυρία οι γερμανικές τράπεζες και η κυρία Μέρκελ το τελευταίο που θα ήθελαν να έχουν στα πόδια τους είναι οι συνέπειες από μια επιδείνωση της κατάστασης με το ελληνικό χρέος και τα κρατικά ομόλογα που θα μπορούσε να λειτουργήσει ως θρυαλλίδα στη διεθνή κρίση του χρέους.

Ενα δεύτερο στοιχείο αυτής της πολιτικής κρίσης με άγνωστες ακόμα επιπτώσεις για το μέλλον είναι ότι δύο από τα κόμματα της Φιλανδίας που πάνε για κυβερνητικό συνασπισμό συμφώνησαν να στηρίξουν την απόφαση για τη διάσωση της Πορτογαλίας αλλά συνοδεύουν την συμφωνία αυτή με την προϋπόθεση ότι αυτή θα γίνει με εγγύηση την κρατική περιουσία της Πορτογαλίας και επίσης ότι κάθε άλλη σχετική απόφαση για "βοήθεια" θα πρέπει να περνάει από την Βουλή... Ανάλογη απόφαση ετοιμάζει ομάδα βουλευτών του γερμανικού κυβερνητικού συνασπισμού. Αν περάσουν οι αποφάσεις αυτές, στην ουσία αφοπλίζεται κάθε δυνατότητα "άμεσης" χρήσης των Ταμείων διάσωσης τόσο του προσωρινού (EFSF) από το οποίο θα μπορούσε να προκύψει επιπλέον δάνειο για την Ελλάδα το 2012, όσο και του μόνιμου (ΕΣΜ) που θα ενεργοποιηθεί από το 2013...

Μέσα σ' αυτό το κλίμα απόλυτης αβεβαιότητας συγκαλείται την Δευτέρα 16/5 το Eurogroup για να συζητήσει τι θα γίνει με την Ελλάδα και να προωθήσει την απόφαση για τη "διάσωση" της Πορτογαλίας. Για την Ελλάδα είναι μάλλον δεδομένο πως δεν θα υπάρξουν αποφάσεις ό,τι και αν λέγεται από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης. Ούτε καν την επιμήκυνση κατά 7,5 χρόνια του υπάρχοντος δανείου (και τη μείωση του επιτοκίου κατά 1 μονάδα) δεν μπορεί να δρομολογήσει το Eurogroup την Δευτέρα καθώς "δεσμεύεται" από την Μέρκελ με την απόφαση να περιμένουν τη νέα έκθεση βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους από την τρόικα που δεν πρόκειται να είναι έτοιμη πριν από τα τέλη Μαΐου.

Γ. Αγγ.